

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Suster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1084

HET VERRADERLIJKE KAMENIERTJE.

20 cent

Niet zonder moeite sjoeden de mannen de zware vracht langs de berghelling naar boven.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Het verraderlijke Kameniertje

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Zie pag. 32

Aanbieding Medische Encyclopaedie fl. 4.50

HOOFDSTUK I.

NAAR SCHATKAMEREILAND.

Onstreeks zes uur in den morgen van een helderen dag, vroeg in de lente, verlieten twee mannen, eenvoudig gekleed, aan de achterzijde een fraai huis in de Cromwellstreet, hetwelk toebehoorde aan Lord William Aberdeen, een welbekend, algemeen voor schatrijk gehouden philanthroop.

De oudste hunner was een man van omstreeks veertig jaar, wellicht iets ouder, met een krachtig geteekend, energiek gelaat, waarin twee groote, grijze oogen schitterden, die getuigenis aflegden van ontombare wilskracht en een stoutmoedigheid die voor niets terug deinsde.

Zijn metgezel was heel wat jonger, en vertoonde, onder een overvloed van blond haar, een rond, vroolijk gelaat met zachte lijnen donkerblauwe oogen, die opgewekt konden tintelen, maar ook menigmaal ernstig en somber keken, en een fijn besneden kleinen mond.

De oudste van deze beide mannen was de eigenaar van het huis, Johan Raffles, de Grootte

Onbekende, de bittere vijand van Scotland Yard die hem nog altijd, hoewel vruchteloos, vervolgde, en op wiens aanhouding nog steeds een premie van duizend pond sterling was gesteld.

In een lang tijdsverloop was de politie van Londen er inderdaad in geslaagd, den stoutmoedigen Avonturier een paar maal te grijpen, maar iederen keer had zij zich slechts zeer kort mogen verheugen in deze overwinning, want telkenmale was de ondernemende arrestant er in geslaagd, zich te bevrijden, op een wijze welke hoofdinspecteur Baxter met ziedende woede en de eenvoudige agenten van politie met bijna bijgeloovige vrees en eerbied voor John Raffles vervulde.

Zelfs gedurende zijn avontuurlijke zwerftochten door alle wereldstreken had de politie te Londen haar onderzoekingen niet gestaakt en soms herdacht Raffles met een medelijdend glimlachje, hoe hij in de hem toegezonden Londensche bladen het bericht kon lezen, dat

„de politie thans op het spoor meende te zijn van den langgezochten Grootte Onbekende” terwijl hij zich onder een aangenomen naam en met veranderd uiterlijk in volkomen veiligheid ergens in het binnenland van Bengalen, niet ver van de Noordpool, in het hartje van Zuid-Amerika, of aan den Kaap ophield.

Zijn metgezel was Charles Brand, in het gewone leven secretaris van Lord Aberdeen.

De beide onafscheidelijke vrienden liepen den tuin door, die zich achter het huis uitstrekte en die nog bijna in volkomen duisternis gehuld was, en traden op een fraai tuinhuis toe, waarvan Raffles de deur opende met een sleutel, dien hij zooeven uit zijn zak genomen had.

De twee mannen traden nu een smaakvol gemeubeld vertrek binnen en zonder aarzelen ging Raffles op den schoorsteenmantel toe, en drukte, daar gekomen, op een goed verborgen knop in het midden van een der krullen van het snijwerk, waarmede de groote spiegel omlijst was.

Aanstands schoof de geheele schoorsteenmantel geruischloos terzijde en onthulde een smalle opening in den muur, waardoor de twee vrienden verdwenen, terwijl achter hen de schoorsteen even stil weder op zijn plaats terug schoof.

Dadelijk deed Raffles zijn zaklantaarn ontgloeien en bij het licht daarvan liep hij, door Brand gevolgd, door een zeer smalle gang, gevormd door den buitenmuur van het tuinhuis, en den loozen binnenmuur, die den wand van het vertrek uitmaakte, welke juist breed genoeg was, om een niet al te zwaarlijvig man doortocht te verleen.

De gang was juist even lang als het tuinhuis breed was, ongeveer vijf meter en een het uiteinde daarvan bevond zich een ijzeren trap, die steil naar beneden voerde.

De beide vrienden daalden de dertig treden van deze trap af en bereikten nu een soort kelderruimte.

Hier gekomen draaide Raffles een schakelaar om en aanstands ontgloeide een tweetal elektrische lampen, die de ruimte helder verlichtten.

Recht tegenover het uiteinde van de trap bevond zich een stalen deur, welke Raffles opende met behulp van een eigenaardig gevormd voorwerp, dat het midden hield tusschen een gewonen sleutel en een vierkante stiften, waarmede de treinconducteurs verschillende compartimenten kunnen afsluiten.

De twee mannen bevonden zich thans in de geheime werkplaats van den Grooten Onbekende, ingericht volgens de nieuwste eischen der techniek, en voorzien van een aantal machines, fraisbanken, draaibanken, schaafmachines, cirkel zagen en alleswat er noodig was voor hout- en metaalbewerking, en die allen in beweging konden worden gebracht met behulp van een electromotor, die in een der hoeken van het ruime, door zes booglampen daghelder verlichte vertrek was geplaatst.

Op de breede werkbank lagen eenige voortreffelijk bewerkte houten modellen, zoogenaamde „mallen” die het werk waren van James Henderson, den bekwamen chauffeur van den Grooten Onbekende, die aan vele zijner avonturen had deelgenomen.

Raffles liep echter het vertrek in zijn volle lengte door en opende opnieuw een deur, welke toegang bleek te geven tot een soort opslagruimte.

Men zag hier, op breede planken gerangschikt, of opgehangen aan sterke haken, verschillende machineonderdeelen, kleine drijf-stangen, zuigers, cylinderkoppen, klepveeren, nokkassen, kamwielen van verschillende afmetingen, van koper zoowel als van staal, kogellagers, kortom, alles wat er noodig kon zijn voor het herstel van electromotoren en door benzine gedreven machines.

In een der hoeken van het vertrek op een breede duimdikke plank laten twee glanzende, groote voorwerpen, prachtig afgewerkt, uit bouken en palmhout vervaardigde schroeven voor vliegmachines.

Raffles trad op een dezer voorwerpen toe, wreef voorzichtig even met den vinger over de glanzend gepolitoerde oppervlakte van de schroef en zeide, zich tot Brand wendend :

„Dit is wat wij noodig hebben, mijn jongen, en wij zullen nu zoo voorzichtig zijn en een reserveschroef mede aan boord van den „Sperwer” nemen, zoodat wij niet weder, als een week geleden, de kans loopen op een onherbergzaam eiland te midden van sneeuw en ijs gevangen te worden gehouden, omdat door een noodlottig toeval onze schroef vernield werd.”

„Je wilt dus deze schroeven aanstands naar Schatkamer Eiland gaan overbrengen ?”

„Nog heden. Hoe eerder wij mijn vlieg-machine, welke wij daar hebben moeten achterlaten, herstellen, hoe beter het is. In ieder geval zal zij er door de koude niet beter op worden. De ijsberen mochten hun aanval eens herhalen en tenslotte denk ik de Sperwer binnenkort noodig te hebben om er mede naar New-

York te vliegen."

"Je wilt dus naar Amerika terug? Met welk doel dan toch? Je doodsvijand Irwin Stanley, de Meester van het Genootschap van den Gouden Sleutel, is dood. Je hebt niets meer van dien bloeddorstigen schurk te vreezen. Waarom zou je je in gevaar begeven, door terug te keeren naar de stad, waar Stanley in ieder geval nog veel vrienden moet hebben, die niets liever zullen wenschen dan zijn dood te wreken op den man aan wien zij het noodlottig einde van hun aanvoerder aanstonds zullen toeschrijven?"

"Het is niet anders dan sport, mijn waarde," hernam Raffles schouderophalend. "Het kan je niet ontgaan zijn, dat in den laatsten tijd de Engelsche bladen vol staan met berichten uit Amerika, meer in het bijzonder uit New York, die melding maken van steeds brutaler beroovingen, soms zelfs op klaarlichten dag en meestal met behulp van een auto gepleegd. Nu bevind ik mij weliswaar in een toestand die mij een afkeuring van dergelijke daden eenigszins moeilijk maakt, dat geef ik dadelijk toe."

"Maar Raffles, vergelijk jezelf toch niet bij die bloeddorstige straatrovers," riep Brand verontwaardigd uit.

"Dat doe ik ook niet, Brand, wees daar maar zeker van," hernam Raffles bedaard. "Ik geloof te mogen zeggen, dat mijn doel, mijn streven iets anders, en iets hoogers is, dan dat van die lieden, die alleen rooven om zichzelf te verrijken en ook menigmaal geweld plegen, dingen, waarvan ik een hartgrondigen afkeer heb. Ik denk dan ook niet naar New York te gaan om met die lieden te confereeren, of hen het gras voor de voeten weg te maaien, want voor onafzienbare tijden is mijn jachtgebied in Engeland groot genoeg voor mij. Neen, wedijveren met hun wil ik niet, ik wil hen zoo veel mogelijk bestrijden en dan wil ik voor alles eens kennis trachten te maken met een jonge dame, die in de hoogste mate mijn belanstelling heeft gewekt."

"Wat is dat?" riep Brand verwonderd en verheugd uit. "Zou je waarlijk je aangetrokken gevoelen tot een lid van het schoone geslacht? Dat is iets nieuws! Is zij een goede partij?"

Maar Raffles hief bezwerend de hand op en riep:

"Wat ik je bidden mag, Brand, geen grappen van dien aard. Van iets dergelijks is natuurlijk geen sprake. Stel je toch eens voor — John Raffles die zich als een burgermannetje naar het bureau van den Burgerlijken Stand zou

begeven met het doel om aan te teekenen, zooals men dat geloof ik noemt. Het denkbeeld is te zot, om er langer dan een ondeelbaar oogenblik bij stil te staan."

"Maar wie is dan die dame, die zoodanig je belangstelling heeft gaande gemaakt?" vroeg Brand. "Hoe heet zij?"

"Dat zou ik je onmogelijk kunnen zeggen."

"Wat is dat? Je weet niet eens hoe de vrouw heet die je wilt leeren kennen?"

"Ik weet het werkelijk niet, Brand. Ik kan je echter wel zeggen, hoe zij er uit ziet. Ze heeft een lief, onschuldig, gezichtje, waarin geestkrachtige, zachte madonna oogen, en zij is de gevaarlijkste misdadigster die op dit oogenblik New York onveilig maakt, en dat wil heel wat zeggen."

"Nu weet ik over wie je spreekt," riep Brand opgewonden. "Zij noemen haar in New York „Het meisje met het madonnakopje" en zelfs haar slachtoffers roemen de aanvallige teederheid van haar gelaatstrekken. Het is een negentienjarig meisje, en als de bladen de waarheid spreken, dan moet zij zelfs aan het hoofd staan van een dievenbende."

"Je zegt dat met eenige verbazing in je stem, Brand," hernam Raffles kalm. "Maar ik kan je verwondering niet deelen. Wij leven in een tijd waarin zelfs het onmogelijke mogelijk wordt, en dat een bevallig jong meisje van negentien jaar met „onschuldige blauwe oogen" aan het hoofd staat van een bende misdadigers, is eigenlijk niet eens zoo verwonderlijk. Naar ik mij meen te herinneren bestaat de methode van onze jonge dame hierin, dat zij zich, voorzien van gunstige getuigschriften, die natuurlijk een voor een zijn nagemaakt, als kamermeisje ergens verhuurt, vervolgens het oogenblik afwacht, dat de rijke logés of gasten op bezoek zijn, om dan haar medeplichtigen binnen te laten, die hun slag kunnen slaan. Het moet al eens voorgekomen zijn, dat zij persoonlijk haar slachtoffers met chloroform bedwelmd heeft."

"Maar dat is dan een hoogst gevaarlijk creatuur," riep Brand uit.

"Ongetwijfeld, en daarom heeft ze juist mijn groote belangstelling," hernam Raffles droogjes. "Een jong meisje van negentien jaar dat een bende schurken aanvoert, dat is in ieder geval een persoonlijkheid. En nu zullen wij hier niet langer blijven praten, want het is hier tamelijk koud. Laten wij aan het werk gaan."

"Ik ben tot je dienst, Edward!"

De beide mannen tilden de beide schroeven een voor een van de plank en droegen ze naar

de aangrenzende werkplaats. Hier bevonden zich verscheidene pakkisten van verschillend formaat en Raffles had er spoedig een uitgezocht, groot genoeg om de twee schroeven te kunnen bevatten.

De kist werd voor een groot gedeelte met houtwol gevuld, de beide schroeven werden er ingelegd en zorgvuldig vastgezet met houten wervels, die met laken gevoerd waren om de schroeven zelfs voor het minste krasje te behoeden.

Vervolgens werden zij weder met houtwol overdekt en tenslotte werd er een stevig deksel op vastgeschroefd.

De kist woog nu tamelijk zwaar en de beide mannen hadden vrij wat moeite om haar te vertillen.

Nog voor zij den voet van de ijzeren trap bereikt hadden, zeide Raffles, na zijn horloge te hebben geraadpleegd:

„Henderson zal wel op zijn. Wij zullen den braven kerel eens hier laten komen.”

En Raffles greep de telefoon, en stelde zich in verbinding met den chauffeur, die boven de garage sliep, welke men van het tuinhuis af kon bereiken door een overdekte gang, een zeer nuttige inrichting, zooals reeds herhaalde malen gebleken was.

Vijf minuten later verscheen er een breed geschouderde reus met een open gelaat, een nek als een stier en vuisten, die een os met een slag zouden kunnen verpletteren — dat was James Henderson, de trouwe chauffeur van John Raffles.

„Luister eens, James,” begon Raffles, „wij hebben in deze kist twee schroeven voor onze vliegmaschine, die zich thans op Schatkamer-Eiland bevindt, maar de trap is wat steil, en die schroeven zijn wat zwaar om je de waarheid te zeggen.”

Zonder een nadere verklaring af te wachten, bukte de reus zich, greep de lastig te behandelen kist in het midden vast, tilde haar blijkbaar zonder eenige inspanning op zijn schouders, hield haar vast bij een van de lussen van touw en begon de ijzeren trap te bestijgen, zonder dat uit een van zijn bewegingen bleek, dat hij zich merkbaar inspande.

Raffles keek hem een oogenblik na en zag toen Brand glimlachend aan.

„Ik geloof, dat die schroeven tezamen met de kist ongeveer drie honderd pond wegen,” zeide hij zachtjes.

„Dan is het ook zoo verwonderlijk niet, dat hij er weinig moeite mee heeft,” hernam Brand. „Ik heb hem wel eens met een hand in onze

turnzaal honderd vijf en dertig kilo in de hoogte zien steken, dat is dus heel wat meer dan de Fransche wereldkampioen in het gewicht heffen „Rigourdin!”

Henderson was op dit oogenblik boven aan de trap beland en riep naar beneden:

„Waarheen verder, Mylord?”

„Naar de garage, Henderson. Over een paar uur vertrekken wij met de auto naar Aberdeen, waar onze grootste motorboot ligt, de „Zeearend”, en vandaar steken wij weer naar mijn onbewoond eiland over ten Noorden van IJsland, om er de vliegmaschine te gaan herstellen.”

„All right, Mylord,” kwam de reus, even kalm, als wanneer Raffles hem gezegd had dat hij een reisje naar een Engelsche badplaats ging maken — en toch lagen de gevaren en moeilijkheden van den tocht over de met ijs overdekte zee nog versch in het geheugen van den reus.

Raffles en Brand hoorden hem de zware kist weder opnemen en daarop doofden zij de lichten, sloten de deuren en bestegen op hun beurt de trap die naar de geheime gang voerde.

Henderson bleek de kist reeds door de overdekte verbindingsgang naar de garage te hebben gebracht, die met twee groote schuifdeuren uitkwam op een stille zijstraat, waar zich slechts bij hooge uitzondering een voorbijganger vertoonde, en waarvan de tegenoverliggende zijde gevormd werd door den blinden muur van een groote fabriek.

De beide mannen begaven zich weder door den tuin naar het huis en begonnen aanstonds de voorbereidselen voor hun vertrek te maken.

Vele kleederen en vermommingen konden zij ditmaal niet mede voeren, om de vliegmaschine niet al te zeer te belasten, maar beiden zorgden toch voor een paar dozijn pruiken en voortreffelijk nagmaakte baarden en knevels, welke zij daar ginds onmogelijk zoo goed zouden kunnen krijgen.

Wat die kleeding betreft, iedere uitdrager zou hen aan het noodige kunnen helpen.

Wat zij noodig hadden werd in twee speciaal daarvoor vervaardigde koffers gepakt, die juist in het kleine laadruim pasten van de elektrische vliegmaschine, die het eigendom was van John Raffles en zijn eigen uitvinding, een wonderbaarlijk toestel, hetwelk een snelheid kon ontwikkelen, dat de vijf honderd kilometer per uur te boven ging, en dit niet gedurende eenige minuten, maar als het moest dagen en weken achtereen, zolang de voor-

raad smeerolie strekte, want practisch gesproken, was de accumulator onuitputtelijk en zij behoefde slechts na een langdurig gebruik opnieuw te worden geladen volgens een methode, die het zorgvuldig bewaarde geheim van John Raffles was.

Vroeg in den middag was alles voor het vertrek gereed.

De kist met de beide schroeven, de koffers van de vrienden, waren in de groote tour-auto geladen, die reeds gereed stond in de garage.

Om half drie in den middag verlieten Raffles en Brand het fraaie heerenhuis en Gaston, de oude kamerbediende, vermoedde niet anders of Zijne Lordschap begaf zich naar een zijner landgoederen om die te inspecteeren....

Het is een lange weg naar Aberdeen, in het Zuiden van Schotland aan de kust gelegen en beschikkend over een voortreffelijke haven, maar Henderson, die zijns gelijke als chauffeur vruchteloos zocht, legde dien weg in minder dan zes uren af.

Het was bij half negen toen de groote reiswagen stil stond voor het hotel „Het Vergulde Anker” dicht bij de haven gelegen en de reizigers haastten zich, zich te verfrischen en zich vervolgens naar de eetzaal te begeven, die reeds bijna verlaten was, teneinde daar den inwendigen mensch te versterken.

Men zou dien nacht te Aberdeen doorbrengen en den volgenden dag pas laat in den middag in zee steken, want Raffles wilde de reis zoo inrichten, dat hij de ijszone pas zou bereiken tegen dat het weder licht werd, om op deze wijze het gevaar eener ontmoeting met ijsbergen zooveel mogelijk te verminderen.

Toen de kellner de koffie had binnengebracht en nadat de man zich weder verwijderd had, merkte Brand op:

„Je moet me niet kwalijk nemen, Edward, maar ik blijf de reis naar Schatkamer Eiland

in dezen tijd van het jaar een zeer gewaagde onderneming vinden.”

„Waarom?” vroeg Raffles, terwijl hij dikke rookwolken uit zijn sigaret blies.

„Wat een vraag! Ben je nu al vergeten met welk schijnbaar onoverkomelijke moeilijkheden wij te kampen hebben gehad, toen wij een week geleden ongeveer het eiland met je motorboot wilden verlaten? Je bent genoodzaakt geweest met behulp van dynamiet het ijs over een lengte van een kilometer op te blazen, teneinde aldus een vaargeul te maken, reikende van het verlaten eiland tot aan de open zee, die al spoedig heel wat minder open bleek te zijn, dan wij ons voorstelden, want er kwam een onafzienbaar ijsveld ons in den weg, dat wij slechts met zeer veel moeite hebben weten over te steken. Ik behoef je zeker niet te zeggen, dat de vaargeul die je kunstmatig in het leven hebt geroepen, reeds een paar uur later weer was dichtgevroren, want als ik mij niet vergis was de thermometer op dien dag tot dertig graden onder nul gedaald.”

„Drie en dertig, Brand,” hernam Raffles kalm. „Ik erken, dat er moeilijkheden aan de reis verbonden zijn, maar vergeet niet, dat wij thans de „Zeearend” zullen gebruiken, die bijna tweemaal zoo groot is als de „Zeemeeuw”, waarmede wij den tocht van Schatkamer-Eiland naar Hull maakten, en dat zij over een veel krachtiger machine beschikt. Bovendien is het een week lang zeer zacht en zonnig weer geweest, hetgeen er wel toe zal hebben bijgedragen de ijsvelden te ontwrichten en tenslotte, als de nood aan den man komt, zou ik weer gebruik maken van dynamietpatronen. Wij zullen een kist met een paar honderd van die nuttige voorwerpen mee aan boord nemen.”

„Dan hoop ik maar een ding,” hernam Brand droogjes, „dat die kist met dynamiet behoorlijk wordt weggeborgen.”

HOOFDSTUK II.

DE VLEGMACHINE.

De drie mannen genoten een voortreffelijke nachtrust, welverdiend na een week van spannende, gevaarlijke en vooral uiterst vermoeiende avonturen, namen een bad, gebruikten laat het ontbijt, wandelden wat door de stad, verlustigden zich in het heerlijke uitzicht over de baai, bezichtigden in het boothuis van de koninklijke jachtclub de „Zeearend”, de fraaie, zeewaardige motorboot van Lord Aberdeen en besteedden het overige van hun tijd aan het overladen van de kisten met levensmiddelen, wapens, ammunitie en de kist met dynamietpatronen, waarop Brand scherp het oog gevestigd hield, teneinde zich te overtuigen dat het gevaarlijke goedje een plaats in het vooronder kreeg, waar de kist met behulp van touwen en sterke krammen door hemzelf werd vastgesjord, zoodat zij ingeval van een schok of aanvaring niet van haar plaats zou kunnen vallen.

Omstreeks half vier, nadat ook de kist met de beide schroeven en de bagage van de reizigers aan boord was gebracht, scheepten de drie mannen zich in, nadat de auto een plaatsje had gevonden in de garage van het hotel, waar zij gelogeerd hadden.

Onmiddellijk nadat de boot de haven had verlaten, noteerde Brand dat in zijn opschrijfboekje met den datum er bij en dit was volstrekt geen overbodige voorzorgsmaatregel, want Raffles bezat op dat tijdstip van zijn veelbewogen leven, in verschillende hoofdplaatsen van de geheele wereld, ja tot zelfs in Tokio, niet minder dan vijf en zestig automobielen, groote en kleine, benevens een zevental motorbooten, allen onder een anderen naam en het was eenvoudig ondoenlijk, uit het hoofd te onthouden, waar zich op een gegeven oogenblik al die voertuigen bevonden die zeer vaak onverwachts moesten worden gebruikt en dan weder op een plaats terecht kwamen, somtijds honderden kilometers verwijderd van de plaats van vertrek.

En als Brand zijn zorgvuldig bijgehouden

boekje eens doorbladerde, dan bevond hij dat er zich op dit oogenblik een zeiljacht van Raffles op de reede van Genua bevond, een motorboot in de haven van IJmuiden, een tweede te Napels, een derde ter reede van Odessa — en die zou op dit oogenblik niet zonder heel wat moeite te bereiken zijn. Dan nog een in de haven van Hull, de trouwe „Zeemeeuw”, de vijfde in een goed verborgen grot op Torghattan, het eenzame visschereiland op de kust van Noorwegen en dan was er de „Zeearend”, waarvan de drie mannen thans het dek onder hun voeten hadden.

Wat de auto's betreft, er waren er gestald te New York, te Rotterdam, te Petrograd, en verder in Tokio, Hongkong, Boedapest, Belgrado, Weenen, Madrid, Kaapstad, Barcelona, een te Temesvar, eveneens onbereikbaar voor het oogenblik twee in Philadelphia en de rest was verdeeld over groote steden in Azië, Australië, Zuid-Amerika en Engelsch Indië.

Het was een dure grap, vond Brand, maar hij had er reeds menigmaal het nut van ondervonden, vooral in streken, waar het zeer moeilijk, zoo niet onmogelijk was een auto te huren, juist wanneer zulk een voertuig volstrekt onmisbaar mocht worden genoemd.

Het was voor den tijd van het jaar in deze streek bijzonder zacht weder en het viel Brand zelfs nu nog, na de ervaring van een week geleden, moeilijk, zich voor te stellen, dat men slechts na drie dagen varens een streek zou ontmoeten waar de wintervorst nog altijd zijn scepter zwaaide, waar felle koude heerschte, waar zich onafzienbare ijsvelden uitstrekten, en de onder water reeds afgeknaagde ijsbergen met donderend geraas omstortten.

Pas na vele uren varen, toen de zon reeds weder aan de kim verrees, ontwaarden de drie reizigers, die om de beurt eenige uren hadden geslapen, het eerste ijs, een klein veldje slechts, nauwelijks een kilometer in omvang en dat snel in grootte verloor onder den invloed van de zonnestralen en de lauwe golven.

Maar te twaalf uur in den middag van den volgenden dag doemden er in de verte ijsbergen op en de koude was toen zoo voelbaar, dat de reizigers hun pelzen moesten aantrekken. Het vroom minstens vijf graden.

De „Zeearend” doorsneed intusschen met de regelmaat van een uurwerk de golven en de motor roffelde onder het toezicht van James Henderson zijn eentonige cadans.

In den aanvang had men vrij wat schepen ontwaard, meerendeels visschersvaartuigen, maar ook wel vrachtschepen die met ladingen hout van Noorwegen op Schotland voeren, maar nu was de zee sedert eenige uren volkomen verlaten. Men had het gebied van sneeuw en ijs bereikt.

Toen de duisternis dien tweeden dag viel, matigde Raffles aanzienlijk de vaart van zijn motorboot en het krachtig zoeklicht werd in werking gesteld, want thans zou een aanvaring met een ijsveld de noodlottigste gevolgen kunnen hebben.

Weder ging een nacht voorbij en toen de dag weder aanbrak, bevond de „Zeearend” zich in de Noordelijke IJszee.

Aan alle kanten dreven ijsvelden, sommige klein, andere van grooten omvang, tot vele kilometers lang en breed, maar het was toch duidelijk te zien, dat ook hier een week van onafgebroken warmen zonneschijn haar invloed had doen gelden op de samenstelling van het ijsveld.

Raffles had a. zijn stuurmanskunst noodig, om door deze losdrijvende ijsvelden heen te sturen, die elkander soms gevaarlijk dicht naderden.

De „Zeearend” was ongetwijfeld een sterke motorboot, maar zij zou als een notendop worden plat gedrukt, wanneer deze ijsvelden, die haar aan alle zijden schenen in te sluiten en die van drie decimeter tot een meter dik waren, elkander naderden.

Maar gelukkig kwam het zoover niet en laat in den middag toen de zon reeds naar de kim neeg en nadat de reizigers IJsland eenige streken westwaarts hadden laten liggen, doemde een donkere plek aan den horizon, dat was Schatkamer-Eiland, het onbewoonde, onherbergzame eilandje in de IJszee, waar Raffles een deel van zijn schatten bewaarde en waarheen hij niet lang geleden van Amerika komende met zijn vliegmaschine gevlogen was, teneinde zich te onttrekken aan de achtervolging van de New Yorksche politie, die op de hoogte was geweest van zijn vertrek en daarvan zeker haar

Engelsche collega's in kennis zou hebben gesteld.

In de onmiddellijke nabijheid van het eiland namen de drijvende ijsschotsen en velden in aantal toe en Raffles had de grootste moeite telkens en telkens opnieuw deze drijvende hinderpalen uit den weg te gaan.

Maar tenslotte werd hem dit volkomen onmogelijk. Op ongeveer tweehonderd meter uit den lagen wal werd de ijsmassa zoo compact, dat er aan doorvaren niet te denken viel.

Er bleef dus niets anders over, dan de motorboot vast te leggen aan den rand van een groot ijsveld, dat zich tot aan de kust onafgebroken uitstrekte.

Gelukkig werd de „Zeearend” aan den kant van de zee beschermd door een tweede ijsveld, dat zich als het ware dwars voor de opening geschoven had, welke de motorboot zoeven was ingevaren en zodoende een slagboom vormde tegen het opdringende ijs.

Raffles begreep echter wel, dat deze toestand niet lang kon aanhouden, daar de kracht van het opdringende ijs weldra zoo groot zou worden, dat de schotsen over elkander heen zouden schuiven en weldra de kleine kom zouden vullen, waar zich thans de „Zeearend” in betrekkelijke veiligheid bevond.

Zij zouden zich met onweerstaanbaar geweld op het ranke vaartuig werpen, dat nauwelijks achttien meter lang en drie meter breed was, onherroepelijk verpletteren en ten ondergang doemen, — de beide schroeven voor de vliegmaschine zouden verloren gaan en zelfs al zouden zij de kust bereiken, dan zou hun toestand niettemin ernstig zijn, want Schatkamer-Eiland lag buiten iedere route en zelfs de weinige schepen, die zich van IJsland naar Spitsbergen begeven, laten dit kleine eiland vele mijlen ver aan stuurboord liggen en denken er niet aan het aan te doen, wel wetende, dat zij er geen bewoners aantreffen en dat het zelfs 's zomers niet veel meer was dan een onherbergzame plek.

Het was dus zaak, zoo spoedig mogelijk te trachten de boot in veiligheid te brengen, voor zich de kom, ongeveer vijftig meter in het vierkant, achter haar zou sluiten. De drie mannen stapten op het ijsveld, dat hier in de onmiddellijke nabijheid van de kust bijna een halven meter dik was en lieten hun blikken in het rond waken.

Zoover het oog reikte niets dan ijs, glinsterend in de laatste stralen van de ondergaande zon,

hier en daar hooge schotsen en dan telkens een onheilspellend gerommel, veroorzaakt door ineentorstende ijsbergen, die zich soms op vele kilometers afstand bevonden, maar wier ondergang tot zelfs hier te hooren was, want de vaste ijsmassa plantte het geluid over.

Dicht daarbij was het onafgebroken geraas hoorbaar van het kruierende ijs, dat zich bij de lage klippen op de zuidkust van het eiland steeds hooger opeen stapelde,

Gelukkig bleef de kleine baai, aan welker einde zich een boothuis bevond, voor dit gevaar gevrijwaard, want de ingang ervan was nauw en de oevers waren laag en zandig.

Daar strekte de ijsvlakte zich zoo vlak als een spiegel uit, zonder eenige scheur, zonder een barst.

Maar voor den landtong, welke de baai bijna geheel afsloot, had het ijs zich tot een hoogte van bijna tien meter opgestapeld.

Raffles aarzelde niet.

Hij wendde zich tot zijn beide metgezellen en zeide :

„Het is noodzakelijk, dat wij voor alles de beide schroeven aan land brengen. Wanneer dat eenmaal is geschied en wij hebben ook de noodige gereedschappen en versche accumulatoren overgebracht, dan loopen wij tenminste geen gevaar meer, om op Schatkamer-Eiland opgesloten te worden.”

„En onze arme motorboot, Mylord ?” vroeg Henderson, die bijna tranen in de oogen kreeg bij de gedachte dat zijn geliefde „Zeearend” iets kon overkomen.

„Wanneer het eenigszins mogelijk is, James, zullen wij niet nalaten de boot in veiligheid te brengen,” antwoordde Raffles op ernstigen toon. „Maar daarom mogen wij ons leven niet in gevaar brengen.”

De drie mannen begaven zich weer aan boord van de motorboot en het duurde niet lang, of zij hadden de zware kist, waarin de beide schroeven verpakt waren, op het ijsveld getild.

Henderson bond er een stevig touw aan en spande zichzelf voor de kist, terwijl Raffles en Brand zich belastten met de geweren, eenige bijlen, de kist met gereedschappen en eenige andere noodzakelijke voorwerpen.

Het ging moeilijk, de zware kist zonder al te veel schokken voort te trekken over de ongelijke oppervlakte van het ijs, maar een half uur later hadden de drie mannen toch den ingang van de baai bereikt en van dat oogenblik af gleed de kist met het grootste gemak over de spiegelgladde oppervlakte.

Alle voorwerpen, welke de drie mannen hadden meegevoerd, werden in het boothuis geborgen en daarop aanvaardden de drie mannen den terugtocht, die nu heel wat spoediger plaats had.

Niet zonder schrik zagen zij, dat de kom, waarin de motorboot een toevlucht had gezocht, zich eenigszins vernauwd had en het zou zeker geen uur meer duren, of zij zou zich sluiten.

Raffles stond een oogenblik in nadenken verzonken en riep toen uit :

„Er is maar een middel, om de „Zeearend” naar de kust te brengen. Wij zullen haar over het ijs moeten sleepen, maar het zal moeilijk gaan. Laten wij haar zooveel mogelijk verlichten en alles uitladen, wat niet spijkervast is.”

Aanstands werd met dit werk begonnen en terwijl Brand op het ijsveld bleef staan, reikten Henderson en Raffles hem alles toe, wat kon worden uitgelaten en het gewicht van de boot zou verlichten.

Toen dit geschied was, stapte Henderson weder over den rand van het vaartuig en de drie mannen begonnen met een bijl het ijs zoo lang te bewerken, tot er een soort hellend vlak was gevormd, waarlangs men zou kunnen pogen de boot op het ijs te trekken.

Dit zou echter zeker niet gelukt zijn als men niet had kunnen beschikken over de geweldige lichaamskracht van Henderson.

En zelfs dan zou men dat werk waarschijnlijk nog niet hebben kunnen doen, wanneer er zich aan boord niet een lange sterke staaltros had bevonden, welke men het eene einde bevestigd werd aan een 'n ijzeren koevoet, die in het ijs werd gedreven, en met het andere aan den trommel van het gangspil.

Op deze wijze, terwijl de drie mannen alle krachten inspanden, de ijsdam achter hen zich begon te bewegen, en de zon reeds achter den horizon was verdwenen, slaagden zij er eindelijk in, de boot behouden op de ijsvlakte te trekken.

Nu was het zaak, de motorboot nog verder te brengen en dit was lang niet gemakkelijk door de ruwe en ongelijke oppervlakte van het ijsveld, vol spleten en scheuren, die menigmaal een meter breed waren.

Maar na eindeloze inspanning, die twee uur in beslag nam, bereikte de „Zeearend” eindelijk veilig het uiteinde van de baai en het vaartuig kon in een uit boomstammen opgetrokken boothuis veilig worden ondergebracht.

Nu werd de kist met de beide schroeven naar het houten huis gebracht, die een week ge-

leden den drie mannen tot verblijfplaats had gerstrekt en toen waren de reizigers door den inspannenden arbeid zoo uitgeput, dat zij, nadat haastig een vuur was aangemaakt, en een eenvoudige maaltijd was genuttigd, dadelijk hun legersteden opzochten, en vijf minuten later in diepen slaap verzonken waren, die onafgebroken acht uren voortduurde en waaruit zij verkwikt weder ontwaakten, toen de zon den volgende morgen boven den horizon was gerezen.

Het vuur was des nachts uitgegaan en Henderson haastte zich het weder aan te leggen met behulp van het dood hout en de zware blokken, welke hij in den kelder van de hut vond.

Brand hield zich intusschen bezig met het gereed maken van een stevig ontbijt en nadat de drie mannen dit genuttigd hadden, trokken zij hun pelzen aan. Brand greep zijn kist met gereedschappen, Raffles nam de geweren voor zijn rekening, die zeker niet overbodig waren wegens het gevaar van een ontmoeting met ijsberen, en Henderson laadde de kist met de beide schroeven op zijn schouders, waarop de tocht naar de hoogvlakte een aanvang nam, waarop de „Sperwer” omstreeks een week geleden was neergestreken.

Aan den voet van de ruim honderd meter hooge, vlakke tafelrots gekomen, die een groot gedeelte van het eiland vormde, werd halt gehouden om een weinig uit te rusten en daarop togen Raffles en Brand het eerst naar boven, den staaltros met zich meevoerende, waaraan men de zware kist naar boven zou trekken, want het werd al spoedig duidelijk dat zelfs Henderson geen kans zou zien, langs het sterk hellende, met een dikke laag sneeuw bedekte rotspad naar boven te klauteren, een gewicht van drie honderd pond torsend.

De staalros werd aan de kist vastgemaakt. Henderson klom op zijn beurt naar boven en niet zonder moeite sjoerde men het zware vrachtje langs de berghelling naar boven.

Het was gemakkelijk, de kist over de sneeuwlaag voort te trekken tot aan de plek, waar de vliegmaschine rustte onder haar kleed van zeildoek, waarvan slechts de uiterste puntjes te zien waren, terwijl de rest onder een dikke laag sneeuw was bedolven.

Het kostte heel wat moeite deze laag te verwijderen, maar eindelijk werd het fraaie toestel weder voor den dag gebracht, met haar vleugels losgemaakt en tegen de wielen leunend.

Daar stond de „Sperwer”, gelukkig onge-

schonden, op de schroef na, waarvan een der bladen aan flarden hing. Dat was het werk geweest van de ijsbergen die hier een week geleden het onbewaakte toestel hadden ontdrekt en met een half dozijn tegelijk op de schroef waren aangevallen, welke zij met hun machtige klauwen bijna geheel hadden vernield.

De kist werd open gemaakt en gelukkig bleken de beide luchtschroeven niet het minst te hebben geleden.

Een ervan werd ontpakt. De vernielde schroef werd verwijderd en de nieuwe werd in haar plaats bevestigd. Binnen een half uur was de „Sperwer” gereed om opnieuw zijn tocht over den Grooten Oceaan te aanvaarden.

Brand had den electricischen oven van het toestel ontstoken en de warmte daarvan was voldoende, om de bevroren olie in alle geleidingen van de machine weder te doen ontdooien en een kwartier later draaide de schroef lustig bij wijze van proef.

De luchtbanden van de wielen van het onderstel werden opnieuw opgepompt, de weinige spandraden welke zich aan het toestel bevonden, werden zorgvuldig nagespannen en Henderson overtuigde zich, dat ieder moertje ieder schroefje, behoorlijk was aangedraaid.

Toen dit alles gereed was, werd het tijd om de lunch te gebruiken, maar Raffles dacht er niet aan om thans zijn kostbare machine alleen te laten, want niemand kon zeggen, of de ijsberen, die een week geleden aan het bloedbad ontsnapt waren, dat de drie mannen onder hen hadden moeten aanrichten, het eiland wel verlaten hadden.

Weliswaar hadden zij dien nacht geen bezoek gehad van de monsters en ook hadden zij er nog geen gezien maar dit bewees niet, dat de beren er ook inderdaad niet meer waren. Zij hadden misschien een toevlucht gezocht in een van de talrijke rotsholen, waaraan het eiland zoo rijk was.

En zoo vergenoegde men er zich mede, een eenvoudigen maaltijd te nuttigen, bestaande uit brood, door Brand in den electricischen oven van de vliegmaschine geroosterd, boter, kaas, een blikje makreel en bananen.

Een kop heete en sterke koffie besloot dezen maaltijd, dien Henderson niet aarzelde, voedszaam en smakelijk te noemen.

Brand had zijn pijp opgestoken, zoog er behagelijk aan, nu hij het gevaar voor de motorboot geweken wist, en vroeg:

„Wanneer vertrek je?”

„Wij vertrekken om twee uur, Brand! Als

wij rekenen dat de overtocht, zooals gewoonlijk tien uren duurt, zouden wij om twaalf uur in den nacht op de Oostkust van de Vereenigde Staten of Canada kunnen landen — waar de klokken dan zes uur in den middag zullen aanwijzen, om de eenvoudige reden, dat ons heerlijk hemellichaam, de zon, dan nog een reis van zes uren zal moeten afleggen, alvorens zij die streken bereikt.”

„Maar — zou je voor ons vertrek niet eens gaan omzien naar je schatkamer ?”

„Waarom zou ik ?” vroeg Raffles schouderophalend.

„Wel, het is twee jaar geleden, dat je hier een zeer onwelkom bezoek van zeeroovers hebt gehad !” riep Brand uit.

„Zeker — maar die hebben de schatkamer niet ontdekt, want nog een half jaar geleden was alles in de beste orde ! En bovendien — veronderstel eens dat alles nu gestolen was, Brand, wil je mij eens zeggen waartoe mij die wetenschap dienstig zou zijn ?”

„Ik bewonder je flegma, Edward, en als je de zaak op deze wijze beschouwt, dan moet ik er natuurlijk het zwijgen toe doen !” zeide Brand hoofdschuddend. „Ik wil je er alleen maar aan herinneren, dat je hier op dit eiland voor een waarde van bijna een half millioen pond sterling aan gemunt en ongemunt goud, zilver en edelgesteente verborgen hebt.”

„Dat alles zal er nog wel zijn, mijn waarde — en als het er nog is, dan is het goed opgeborgen ook — er kan niets aan bederven ! Zoodra de zee weer vrij is, over een paar maanden dus, zullen wij ons eiland opnieuw bezoeken, de hut herstellen die door de beren zwaar gehavend is, en dan zul je je wel kunnen overtuigen, dat mijn schatkamer zich nog altijd op dezelfde plek bevindt, veilig voor nieuwsgierige oogen !”

Brand zweeg gedurende eenigen tijd, en vroeg toen :

„Waar denk je te landen ?”

„Niet al te dicht in de buurt van New-York !” antwoordde Raffles glimlachend. „Ik vrees dat mijn machine daar wel wat al te bekend is geworden !”

„Overal elders ook, Edward !” riep Brand uit. „Je begrijpt toch wel, dat de politie, toen zij eenmaal de overtuiging had gekregen, dat John Raffles zich met zijn vliegmaschine op Amerikaansch grondgebied bevond, naar alle richtingen telegrammen heeft gezonden, om een beschrijving van dat toestel te geven, met het verzoek, den bestuurder ervan aan te houden !”

Raffles keek Brand spottend aan, en zeide : „Brand — je draaft door ! Wat heeft men aan een beschrijving van een toestel, dat in uiterlijk slechts zeer weinig afwijkt van de gebruikelijke machines, waarvan bovendien alleen in Amerika op zijn minst een honderdtal verschillende modellen gebruikt worden, van hout zoowel als van metaal, terwijl er telkens nieuwe en weer anders gevormde bij komen ? Wie heeft bovendien nee nauwkeurige beschrijving van mijn toestel kunnen geven ?”

„Wel, die landeigenaar, Cooper, in wiens loods je het toestel hebt mogen stallen !” riep Brand uit.

„Kom, kom — dat zijn praatjes ! Hoe zou een leek, die misschien verstand heeft van ploegen en dorschmachines, een oordeel kunnen vellen over een vliegtuig ?”

„Maar de vliegmaschine van de politie dan, die ons in het gezicht van de haven van New-York heeft achtervolgd ?”

„Die heeft ons nooit zoo dicht kunnen naderen, dat de inzittenden de bijzonderheden van mijn machine konden opnemen.”

„Je mag zeggen wat je wilt, Edward, maar te landen op een vliegterrein. ook in de Vereenigde Staten, zal je ontzegd worden,” riep Brand uit. „Want de hieden die daar verkeerren, zijn alles behalve leken en zij zullen, al zit je electromotor in een stalen omhulsel, spoedig genoeg bemerken, dat jouw vliegtuig in verschillende opzichten afwijkt van de tot dusverre bekende toestellen — en daar ook zij op de hoogte zullen zijn van de achtervolging in de lucht, zullen zij gevolgtrekkingen maken, die je wel eens zeer onaangenaam zouden kunnen zijn.”

„Dat mag zoo zijn — maar niemand noodzaakt mij immers op een vliegterrein te dalen ! Wie belet mij te landen in een van die verlaten streken op de grens van Canada en Amerika, waar de landbouwers soms honderden mijlen uiteen wonen, waar geen gebaande wegen bestaan, noch telegraaf of telefoon, waar men ternauwernood iets af weet van het bestaan van de boekdrukkunst en zich zeker niet kan voorstellen hoe een dagblad er eigenlijk uit ziet ? Neen, glimlach niet — zulke plaatsen zijn er in Noord-Amerika meer dan je wel meent. Bedenk verder, dat het daar ook nog hevig koud is, dat alles onder de sneeuw bedekt zal zijn en dat dit het verkeer nog meer bemoeilijkt. Zeker, men heeft daar de bereden politie, maar er verlopen wel eens maanden tussehen het vertrek van de eene patrouille en de aankomst van de andere. Welnu, bij een van die brave

boeren zullen wij onzen machine onder dak brengen. Wij zullen reeds den volgenden dag op weg gaan naar New York — en ik zou wel eens willen zien, wie het den dag daarop van ons gezicht zou kunnen lezen, dat wij de eigenaars van die machine zijn.”

„En als men het toestel in beslag neemt?”

„In 's hemelsnaam,” antwoordde Raffles schouderophalend, „het zou mij leed doen voor mijn trouwe toestel — maar op dit oogenblik zijn er twee nieuwe voor mij in aanbouw in een fabriek, — de motoren daarvoor staan klaar in onze geheime werkplaats en het zou een finantieel verlies zijn, anders niets.”

„En als men het geheim van je electromotor

ontdekt?”

„Ik heb mijn maatregelen genomen, Brand die dat onmogelijk maken,” antwoordde Raffles kortaf. „Wanneer een onbevoegde hand het metalen omhulsel wil verwijderen, dan mag hij blij zijn als hij er zonder gebroken ledematen afkomt, want dan wordt een kleine helse machine in werking gesteld, die het geheele mechaniek verbrijzelt en versplintert. Nog meer bezwaren?”

„Ik zwijg al, Edward, ik zwijg al,” riep Brand haastig uit. „Ik weet het nu — je wilt en je zult naar Amerika — je wilt volstrekt kennis maken met „het meisje met de madonna-oogen”!”

HOOFDSTUK III.

REIS EN AANKOMST.

Dadelijk nadat de mannen hun lunch beëindigd hadden, werd alles voor het vertrek in orde gemaakt.

Het oliereservoir werd bijgevuld, de wapens werden aan boord geladen, evenal de dekens; de koffers en het valies van Henderson werden in de kajuit gebracht, de voorraad levensmiddelen, reikend voor bijna twee weken, in blikken bussen verpakt, werd nog eens nagezien en nadat Raffles zich had overtuigd dat de „Zeearend” zich veilig en wel in haar goed verborgen boothuis bevond, begaven de drie mannen zich aan boord van de vliegmaschine.

Het was juist twee uur, toen de schroef begon te draaien, eerst langzaam en spoedig zoo snel, dat zij zelfs niet meer te zien viel. De wielen rolden over de breede planken, welke Raffles er uit voorzorg onder had laten brengen en eensklaps, als met een sprong, verhief de „Sperwer” zich van de hoogvlakte en steeg trotsch als een adelaar in de blauwe lucht omhoog.

Raffles, die vooraan in de kajuit achter het groote stuurwiel zat, en de oogen gevestigd hield op het platte glazen kastje, waarachter een uitnemende kaart van den Atlantischen Oceaan bevestigd was, die na iedere halve graad een weinig kon worden verplaatst, zoodat er een nieuw gedeelte zichtbaar werd, — cirkelde eerst eenige malen boven het eiland en zette toen koers in zuidwestelijke richting.

Reeds na een kwartier, terwijl de vliegmaschine zich op een hoogte van drie duizend meter bevond, kreeg men IJsland in zicht — een eiland, dat in grootte Ierland nog overtreft.

Het was aan alle zijden door het ijs omringd, waarvan het slechts weinig afstak, want de sneeuw vulde bergen en dalen en de havens waren zoo goed als toegevroren.

Raffles wendde het stuur een weinig, zoodra het eiland in het gezicht kwam, en steeg nog hooger, daar hij er niet op stond, dat de bewoners van het eiland hem zouden zien.

Maar van dit oogenblik af, en zoodra er van IJsland geen spoor meer te bespeuren viel, hield Raffles in rechte lijn koers op het noordelijkste gedeelte van Amerika's westkust.

De uren verliepen tamelijk eentonig en om

beurten maakten de drie mannen zich den tijd van den overtocht ten nutte om een slaapje te doen, waarvoor zij zich slechts behoefden uit te strekken op een der gemakkelijke rustbedden, die langs de wanden van de geriefelijk ingerichte kajuit waren aangebracht.

Wanneer de tijd daartoe was aangebroken, zorgde Henderson voor den maaltijd en dit was hem zeer goed toevertrouwd.

Hij behoefde daartoe niet anders te doen dan het stopcontact aan te brengen en aanstonds werden de electriche kookpannen, braadsleden en andere nuttige werktuigen in werking gesteld en de reus kon een aanvang maken met zijn taak als kok.

De eenige eigenaardige gewaarwording van de reis was, dat het ofschoon zij ruim tien uren onderweg waren en om twee uur waren opgestegen, maar niet donker wilde worden, een zeer natuurlijk verschijnsel, daar zij als het ware met de zon mee reisden.

Zelfs wanneer men met een trein rijdt is dit vaak lastig genoeg bij het vaststellen van de internationale dienstregeling, maar het kan onder bepaalde omstandigheden een groot ongerief worden, wanneer men zich beweegt met de snelheid, die de vijf honderd kilometer per uur te boven gaat.

Het was nog geen vijf uur, toen Brand, die zich eenige oogenblikken met een kijker gewapend had, aan den westelijken gezichtseinder een nevelachtige plek ontwaarde, waarvan de vormen zeer snel en duidelijk toenamen — het was Kaap Race, de uiterste oostelijke punt van New Foundland, het groote eiland, dat op de Oostkust van Canada is gelegen en als het ware de Golf van St. Lawrence, een der grootste der wereld, als men de Hudsonbaai uitzondert, afsluit.

Aanstonds liet Raffles de vliegmaschine, die ter ontwijking van een snellen en kouden luchtstroom tot op duizend meter was gedaald, weder tot ruim vijf duizend meter stijgen, zoodat zij van de aarde zelfs voor den besten kijker zich slechts zou voordoen als een stip.

In ongeveer een kwartier stak de vliegmaschine New Foundland van Kaap Race tot

Kaap Ray in zijn volle breedte over, waagde zich vervolgens boven de Golf van St. Lawrence, maar hield toen noordelijk aan, en kreeg weder land in zicht bij de monding van de Bustard River.

Men bevond zich thans in noordelijke streken, maar toch deed ook hier de lente haar invloed reeds gelden, want de dooi was ingetreden en alle rivieren waren sterk gezwollen, eenige zelfde buiten haar oevers getreden,

Dadelijk begon Raffles naar een geschikt landingsterrein te zoeken en eindelijk streek hij neder in de buurt van een klein dorp, ten Zuiden van het St. John's Meer, op ongeveer honderd vijftig kilometer ten Noorden van Quebec.

Heinde en ver was geen andere woonstede te zien dan de eenzame landhoeve, in welker onmiddellijke nabijheid de „Sperwer” was neergestreken.

Het duurde zelfs geruimen tijd, voor er een levend wezen kwam opdagen in de gedaante van een ouden, tamelijk knorrigten boer, die wel bereid was de vliegmaschine in een van zijn schuren onder dak te brengen — mits Raffles hem daarvoor met een aanzienlijk bedrag schadeloos stelde.

Raffles keek een oogenblik in het magere gezicht, dat hem aan een roofvogel deed denken en betaalde, zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken, het hooge bedrag, maar hij nam zich voor, de ligging van de landhoeve goed te onthouden.

Niet zonder moeite werd de „Sperwer” over het drassige weiland naar de schuur gereden, waarbij twee zoons van den landbouwer, die Pearl bleek te heeten, behulpzaam waren en weder moesten de draagvlakken worden gedemonteerd daar men anders het toestel onmogelijk een plaats in de schuur had kunnen geven.

De kajuit werd zorgvuldig gesloten, nadat Raffles de bagage had laten uitladen.

Hij liet zich door den landbouwer een ontvangstbewijs geven en vervolgens informeerde hij naar de beste wijze om de dichtst bijzijnde groote stad, in dit geval Quebec, te bereiken.

Van een spoorlijn bleek geen sprake te zijn.

Weliswaar werd Canada in haar geheele breedte doorsneden door een geweldig lange lijn, die zich uitstrekt van Halifax op de Oostkust tot aan New Westminster op de Westkust, tegenover Vancouver Eiland, en deze spoorlijn deed ook Quebec aan, maar zij was zeer arm aan zijlijnen en van Quebec kon men alleen Montreal in het Zuiden en Halifax in het Oosten bereiken.

Men zou dus gebruik moeten maken van een dier eigenaardige karretjes, op vier hooge en dunne wielen, zooals ze op de meeste farms in Canada en Noord-Amerika in gebruik zijn, en waarvan de veering ongeveer alles te wenschen overlaat.

Een maand geleden had men nog van een slede gebruik kunnen maken, maar daaraan viel niet meer te denken, want de wegen waren bijna overal in modderpoelen veranderd.

Het zou dus noodzakelijk zijn van zulk een voertuigje gebruik te maken en te trachten daarmede zoover mogelijk te komen, om het, wanneer het paard moe werd, te vervangen door een dergelijk vervoermiddel, hetwelk men dan bij een anderen boer weer zou kunnen huren — totdat men er een vond met een auto!

Weer vroeg Pearl een zeer hoogen prijs voor het gebruik van een oud, rammelend karretje, dat er uitzag, alsof het bij den minsten schok zou versplinteren en weer betaalde Raffles, zonder dat iets op zijn gelaat verried, wat hij dacht van den heer Pearl.

Het was een weg van ongeveer zestig mijlen, alvorens men het plaatsje Gosford zou bereiken.

Daar begon een kleine zijlijn, welke naar Quebec voerde, hoofdzakelijk voor goederenvervoer bestemd en aangelegd ten dienste van de landbouwers, die zich hier hadden gevestigd.

Eenmaal die stad bereikt hebbende, zou het de drie reizigers al zeer gemakkelijk vallen, zich naar New York te begeven.

Daar Raffles in ieder geval den nacht in Quebec wilde doorbrengen, liet hij de bagage op het wrakke karretje laden, waarvoor een sterk paard was gespannen. De oudste zoon van Pearl nam op den bok plaats, die den vorm van een harde, smalle plank had: Pearl knikte zijn begunstigers zwiingend vaarwel toe, en pas toen het wagentje uit het gezicht was, wreef hij zich de magere handen en stak er een versche pijp bij op. De dag was goed voor hem geweest.

De zoon van Pearl bracht de drie mannen ongeveer halverwege, en daar werden zij overgenomen door een anderen landbouwer, die zich heel wat schappelijker betoonde, en zelfs volstrekt niets van de reizigers wilde aannemen — het was toch zijn bedoeling nog dienzelfden dag naar Gosford te rijden, vanwaar hij vroeg in den morgen een kleine landbouwmachine moest halen.

Dankbaar namen Raffles en zijn beide metgezellen de geboden hulp aan, en om tien uur in den avond bereikten zij Gosford, nog juist tijds om den laatsten trein naar Quebec te

kunnen halen.

Zij hadden eenige moeite, een goed hotel te vinden, want in het voorjaar kwamen van alle kanten de landbouwers aanzetten, om hier de noodige inkoop te doen, maar tenslotte slaagden zij er toch in, een kamer te vinden in een hotel, niet ver van het station gelegen.

Het was nog geen half twaalf, toen zij het souper gebruikten, maar dadelijk daarop begaven zij zich, vermoeid door de inspanning van dien dag, ter ruste en zij sliepen onmiddellijk in en werden pas laat in den morgen van den volgenden dag wakker.

Het was een verrukkelijk schoone dag en toen Raffles, na vlug uit bed gesprongen te zijn, de gordijnen voor een der vensters opzijde sloeg, slaakte hij een kreet van verwondering, want het uitzicht over een groot gedeelte van deze schoonste stad van Canada was indrukwekkend.

Maar daar Raffles den tocht over den Grooten Oceaan niet had afgelegd om van het Canadeesche stedenschoon te genieten, maakten de drie mannen zich, na een stevig ontbijt te hebben genuttigd, weder reisvaardig.

Er liepen treinen in overvloed in zuidelijke richting, en om half elf zaten de drie mannen in een particuliere coupé van een trein, die eenige minuten later naar Sherbrooke aan de grens zou vertrekken.

Raffles en Brand hadden ieder een half dozijn verschillende dagbladen gekocht en lazen deze ijverig door, maar zij konden er geen regel in vinden die betrekking had op den dood van Stanley en alles, wat daarmede in betrekking stond.

Men leefde nu eenmaal zeer snel in de Vereenigde Staten en nu de chef van de gevaarlijke Engelsche bende eenmaal dood was, stelde men weinig belang meer in het geval.

John Raffles had naar Engeland de wijk kunnen nemen en van het oogenblik dat hij niet meer in de Vereenigde Staten vertoefde, behoefden men zich niet meer met hem te bemoeien.

Sinds zijn geheimzinnige verdwijning wa er reeds weder een opzienbarende moord uit harts-tocht gepleegd, die de gemoederen van New York opwond, en die opwinding zou zeker wel

een volle week aanhouden, zoolang het proces in voorbereiding was, en zou duren.

Eaffles wist niettemin, dat de politie van New-York niet sliep, evenmin als die van Londen.

Maar van een ding kon hij wel zeker zijn. Men zou er in ieder geval niet op rekenen dat John Raffles de stoutmoedigheid zoover zou hebben gedreven, aanstonds weer naar Amerika terug te keeren.

Zij konden zich dus betrekkelijk veilig achten, want van een herkenning kon in het geheel geen sprake zijn.

Van John Raffles waren zeker een tiental verschillende signalementen in omloop en telkean, wanneer de Grote Aventurier er een van onder het oog kreeg, moest hij glimlachen om de naïveteit van de politiebeambten, die in ernst geloofden, dat zij wisten hoe het lang gezochte wild er inderdaad uit zag.

Het was een voortreffelijk ingerichte en snelle trein, welke de drie mannen in ongeveer twee en een half uur naar Sherbrooke bracht, waar tien minuten werd gestopt, opdat de reizigers konden worden gevisiteerd.

Brand voelde zich ondanks alles weinig op zijn gemak tijdens deze ceremonie, maar Raffles was even kalm als steeds en liet zonden eenig bezwaar toe, dat de douanebeambten zijn bagage doorzochten — de valsche pruiken en baarden in de geheime bergplaats van den koffer zouden zij zeker niet ontdekken.

Daarop werd de reis voortgezet en de trein snelde in racende vaart door vier staten van Noord-Amerika: Vermont, New-Hampshire, Massachusetts en Connecticut.

Steeds talrijker werden de steden en dorpen, welke men passeerde, want de trein reed nu door een der dichtstbevolkte gedeelten van de Vereenigde Staten.

Het was bijna tien uur in den avond toen de trein eindelijk een der grootste stations van New York binnen reed — de drie mannen waren aan het einddoel van hun reis.

Het duurde nog eenigen tijd voor zij het Astor-Hotel bereikt hadden — hetzelfde weelderige, zeer dure en geweldig groote hotel, waar niet lang geleden vier der gasten op brutale wijze waren beroofd, terwijl zij zich kleedden voor het diner — en een half uur later hadden zij zich ter ruste begeven.

HOOFDSTUK IV.

TOEBEREIDSELEN.

Den volgenden dag, toen zij in de groote eetzaal gezeten waren, waar zij zich zoo goed als alleen bevonden, daar verreweg de meeste gasten reeds hadden ontbeten, en de stad waren ingetrokken, hielden Raffles en Brand krijgsraad.

Zij hadden zich in het hotel uitgegeven voor rijke Canadeezen, een zekere Merrybone, die met zijn secretaris, House, en zijn chauffeur reisde, en Henderson had zich dus, zooals het den bediende betaamt, op een behoorlijken afstand gehouden.

Brand hield nog een nummer van de „New-York Globe” in de hand, waaruit hij zoeven een kort bericht had voorgelezen en zeide toen:

„Het schijnt dus inderdaad dat dat meisje met de madonna-oogen geen fictie is.”

„Daaraan heb ik geen oogenblik getwijfeld, mijn waarde.”

„Zij heeft gisteren weer van zich doen spreken. Het betreft de berooving van een rijken vreemdeling, dien zij in haar netten had verstrikt en bedweld heeft, waarop handlangers van haar hem van zijn portefeuille, zijn gouden horloge, een diamanten dasspeld — kortom van alles wat waarde had, ontlastten.”

„Ik kan er niets aan doen, Brand, maar ik vind het een tamelijk ordinaire wijze om zijn medemensch te bestelen,” hernam Raffles schouderophalend. „Het is trouwens niet oorspronkelijk ook, want in alle bladen der wereld, in alle talen kan men lezen, dag in dag uit, dat er weder een onnoozele hals is meegelekt door een beroepsschoone, het werktuig van dezen of genen schavuit, die haar exploiteerd om door de liefvallige dame te worden beroofd, meestal met behulp van een medeplichtige. Soms, als het slachtoffer zeer rijk is en weerstand biedt, komt het tot moord en doodslag. Ik kan het niet bijzonder elegant vinden en eerlijk gezegd had ik ook niet verwacht, dat het meisje maar een ordinaire straatmeid was,

„Maar zij laat het niet bij dergelijke beroovingen, Edward,” kwam Brand, met den vinger op het blad tikkend. „Als er bijvoorbeeld een inbraak gepleegd wordt, doet zij wel degelijk mee. Zij treedt in verschillende rollen op en

naar het schijnt altijd met groot talent — en dan, zij is de aanvoerster. Zij bedenkt zelf alle aanslagen en zij onttrekt zich nooit aan het gevaar, het lieve kind schijnt ook lang niet onbekwaam te zijn in het gebruik van de revolver en eens moet zij een medeminnares, duchtig hebben toegetakeld met haar knipmes.

„Dat doet haar weer een weinig in mijn achting stijgen, Brand. Ik ben inderdaad nieuwsgierig met het ondernemende meisje kennis te maken.”

„En ik ben er op mijn beurt nieuwsgierig naar, hoe je dat denkt aan te leggen.”

„O, er zijn middelen en wegen genoeg, Brand. Wij zouden bijvoorbeeld kunnen beginnen met een soort huishoudentje op te zetten en vervolgens een advertentie te plaatsen, waarin wij om een kamenier of dienstmeisje vragen.”

Brand schoof onrustig op zijn stoel heen en weder.

Hij wist reeds wat hem boven het hoofd hing, daartoe behoefde hij slechts een blik te werpen op het spottende gelaat van den Grooten Onbekende.

„Een huishoudentje,” mompelde hij. „Wat bedoel je daar eigenlijk mee? Hoe vinden wij een vrouw, die ons behulpzaam wil zijn?”

„Kom, kom, Brand, die vrouw is immers al gevonden,” antwoordde Raffles glimlachend.

„Houdt je nu niet van den domme. Vele maanden zijn er verstreken, sedert ik je voor het laatst verzocht heb, een vrouwenrol te vervullen, hetgeen je tusschen haakjes voortreffelijk doet, en waartoe je geheele uiterlijk en zelfs je stem je als het ware voorbestemt. Ik heb wel eens in variététheaters heeren gezien, die als vrouw gekleed en met een falsetstem cabaret-liedjes zongen, maar zelfs bij den beste kon ik aanstonds het bedrog ontdekken. Al was de huid nog zoo blank, al zat de pruik nog zoo voortreffelijk, al was het costuum nog zoo uitstekend vervaardigd en al toonde de man door allerlei kunstmiddelen de bevallige verschijning van een vrouw na, zijn handen, zijn voeten en ook meestal de vormen zijner armen verrieden hem in mijn oogen dadelijk. Jij echter

hebt opmerkelijk kleine voeten en handen en met wat schmink en poeder kun je van je gelaat een zoo aantrekkelijk geheel maken, dat menig man zijn hart aan je zou verliezen, hetgeen trouwens al eenige malen in soortgelijke gevallen geschied is. Ik behoef je alleen maar te herinneren aan de geschiedenis van Aarts-hertog Albert en de filmartiste."

"Herinner me alsjeblieft niet aan dat krankzinnige avontuur," riep Brand boos.

"Ik zou aan je talenten te kort doen, Brand, wanneer ik het naliet," hernam Raffles glimlachend. "Je hebt toen je rol gespeeld op een onverbeterlijke wijze."

"Maar lieve hemel, ik ben te oud geworden, Edward, om de rol van een jonge vrouw te vervullen."

"Volstrekt niet. Je gelaat vertoont nog geen rimpels. Het is nog even rond en gevuld. Je oogen hebben niets van hun glans verloren. Je bewegingen zijn nog even lenig en vlug — en als wij tien jaren verder zijn, belet niets je om van het emplooi der bakvischjes, ingenues, en grandes coquettes, over te stappen in dat van de Komische Alte of Mère Noble."

"Je zult mij dus ten eeuwige dage in vrouwenkleederen laten kruipen?" vroeg Brand grimmig.

"Tot je laatsten snik, Brand," antwoordde Raffles met gewaanden ernst. "Ik heb ditmaal een schatrijke dame van vijf en veertigjarigen leeftijd nodig, die nog graag jong wil zijn en veel met hare juweelen coquetteert en die een sukkel van een man heeft — die sukkel ben ik."

"En Henderson?"

"Wel, die is onze bediende, natuurlijk."

"Maar rijke menschen hebben toch meer bedienden?" wilde Brand weten, die hierin een redmiddel meende te zien.

"Ongetwijfeld, maar wij komen zoo juist uit — noem maar een stad op — het doet er niet toe, welke wij ontvlucht zijn, omdat we daar wat al te plotseling rijk zijn geworden en wij willen ons hier te New-York gaan inrichten."

"Maar neem me niet kwalijk, Edward, dat is immers krankzinnigheid," riep Brand uit.

"Mag ik weten waarom?"

"Waarom? Wel, om alles, om letterlijk alles! Je gooit handen vol geld weg, misschien zonder iets te bereiken. Om te beginnen zou ik je wel eens willen vragen hoe je aan een geschikte woning komt. Rijke menschen wonen natuurlijk wel eens in een zeer duur hotel, totdat zij iets naar hun zin vinden — maar dan behoef je er niet op te rekenen, dat het madonna-meisje komt opdagen."

"Dat is volstrekt zoo zeker niet Brand. Een hotel biedt zijn moeilijkheden, maar voor een handigen gauwdief tevens zijn gemakken. Een hotel is zeer groot, en men kan er zich vrij gemakkelijk onttrekken aan een achtervolging."

"Je wilt dus in een hotel gaan wonen? Je wilt hier blijven in het Astorhotel?"

"Neen, Brand, dat is voor mijn doel te bezwaarlijk, maar ik verzeker je dat ik wel een huis kan krijgen, dat voor mij geschikt is."

"En hoe, als ik vragen mag?"

"Om te beginnen kan ik de advertenties in de bladen eens nagaan. Vele Amerikanen verlaten in dezen tijd hun land, om een reisje naar Europa te maken, dat somtijds wel een half jaar duurt en niet weinigen verhuren in dien tijd, meestal gemeubeld, hun woningen en huizen aan anderen, die van het platteland naar New York zijn gekomen. Mocht ik echter niets in de krant vinden dan ben ik er van overtuigd, wel een rijken snuiter te zullen vinden, die bereid is, mij zijn huis voor eenige dagen af te staan, als ik hem de toezegging doe, dat ik eenige gevaarlijke bandieten onschadelijk wil maken."

"Ik betwijfel het, Edward, maar je zoudt het in ieder geval kunnen probeeren."

"Je had immers nog meer bezwaren?"

"Ongetwijfeld, want in jouw systeem houdt je in het geheel geen rekening met de mogelijkheid, die toch niet denkbeeldig is, dat het bewuste meisje wel eens geheel onkundig kon blijven van het feit, dat wij een kamenier zoeken."

"Daar zal zij niet zoo lang onkundig van blijven, Brand," gaf Raffles te kennen. "Wij beginnen natuurlijk met een advertentie te plaatsen."

"Maar dan zullen zich heel wat meisjes komen aanbieden."

"Die zenden wij weg."

"Alles goed en wel, maar wil je mij eens zeggen hoe je weet, wie het meisje met de madonna-oogen is?"

"Mijn waarde Brand, als ik dat niet op het eerste gezicht zie, noem mij dan gerust een ezel en zeg mij de vriendschap op. Ik verzeker je, dat er maar heel weinig vrouwen zijn, van wie men kan zeggen dat zij madonna-oogen hebben, vooral de Amerikaansche vrouw is in dat opzicht niet heel sterk. Ik geloof, dat men die soort oogen nog het meest vindt in Italië en wel meer speciaal op Sicilië. Zij kan zich vermommen zooveel zij wil, zij kan een prachtige pruik opzetten, haar oogen kan zij onmogelijk veranderen."

„Maar neem eens aan, dat zij de advertentie in het geheel niet onder het oog krijgt.”

„Dat kan ik niet aannemen, Brand, om de simpele reden, dat zij en haar kornuiten juist hun bestaan vinden in het goed nalezen van de advertentiekolommen der bladen. Overigens zullen wij nog een slag om den arm houden en overal rond bazuinen, dat wij een eerste klasse kamermeisje zoeken.”

Maar Brand scheen alles behalve overtuigd te zijn, want hij schudde het hoofd en zeide zuchtend :

„Ik voorspel, dat er niets van terecht komt. Je zult alle moeite tevergeefs hebben gedaan, en je zult handen vol geld vruchteloos hebben uitgegeven, alleen maar om het kind met haar onschuldige oogen aan de politie te kunnen overleveren.”

Raffles trok zijn wenkbrauwen hoog op en vroeg :

„Wie heeft je gezegd, dat ik dat doen wil ? Dat ligt volstrekt niet in mijn plan.”

„Niet ?” riep Brand verwonderd uit. „Maar waartoe dient dat alles dan eigenlijk ?”

„Wel, om met haar kennis te maken.”

„En vindt je dat belangwekkend genoeg om er zooveel moeite aan te besteden ?”

„Ruimschoots, Brand. De studie van het menschelijk gemoed is door alle tijden heen, mijns inziens verreweg de meest belangwekkende studie geweest die er bestaat naast de schedelleer.”

„Maar je hebt alle kans, dat ze een ordinaire dievegge is, alleen toegerust met wat uiterlijk schoon.”

„Die kans is zelfs zeer groot, Brand, maar ik wil haar riskeeren. Bovendien dat meisje heeft medeplichtigen en dat zijn geen vrouwen. Een vrouw zoolang zij geen gevaarlijke duivelin is, die onschadelijk gemaakt moet worden, ten bate van de gemeenschap, zou ik onmogelijk nadeel kunnen berokkenen, maar met die bandieten is dat heel iets anders. Er is geen sport zoo opwindend als de strijd tegenover dat geboefte.”

„En ik denk, Edward, dat er ook geen enkele sport is, zoo gevaarlijk als deze,” voegde Brand er droogjes aan toe.

„Dat spreekt vanzelf. Het eene kan niet bestaan zonder het andere. Het is gevaarlijker dan de jacht op leeuwen en tijgers — en dat geeft er juist het aantrekkelijke aan, naar mijn meening.”

„Dan kun je ditmaal volop genieten,” hernam Brand laconiek. „Ik geloof je wel te kunnen voorspellen, dat een leeuwenjacht slechts kin-

derspel zal zijn, vergeleken bij wat ons te wachten staat, als het spel doorzien is. Wat wil je trouwens doen, wanneer het madonnameisje zich inderdaad komt aanmelden ?”

„Afwachten wat zij doet,” antwoordde Raffles kortaf.

„Wat zou ze kunnen doen ?”

„Wel, wat ze gewend is ! Ze zal natuurlijk al heel spoedig kasten en laden nasuffelen, zich overtuigen van de inrichting van de brandkast en meer van die zaken, die voor haar van groot belang zijn. Dan zal zij het gunstige oogenblik benutten om haar slag te slaan en als wij maar zorgen, dat ze daar hulp bij noodig heeft, dan kunnen wij een handje vol van de bandieten onschadelijk helpen maken en in dien tijd heb ik volop gelegenheid gehad, een studie van dit merkwaardige wezentje te maken ! Maar kom nu mede — we hebben nu genoeg gepraat en het wordt tijd om tot daden over te gaan.”

„Wat wil je nu gaan doen ?”

„Allereerst zorgen voor een huis. Als we dat eenmaal hebben, gemeubeld en wel, volgt de rest vanzelf.”

„En waar moet ik mij verkleeden ?” vroeg Brand op jammerenden toon.

„Heel eenvoudig, in je logeerkamer.”

„Maar dat zal men merken.”

„Waarom zou men het merken. Denk je dat zoiets mogelijk is ? In een hotel als dit, met zijn twee duizend kamers, die bijna allen bezet zijn ? Je hebt eenvoudig bezoek gehad van een dame van geposeerden leeftijd en dat is alles.”

„Maar men zal mij missen,” riep Brand uit, die zich aan deze laatste stroohalm vastklampte.

Raffles haalde echter de schouders op en zeide spottend :

„Verbeelding en zelfoverschatting mijn waarde. Men zal je onder die twee duizend logeergasten evenmin missen, als een haar uit een kleerenschuier, stel je daaromtrent gerust — en wees zoo goed, verdere tegenwerpingen tot een gunstiger gelegenheid te bewaren. Zij dienen tot niets en zij houden de tenuitvoerlegging van mijn plan slechts op.”

Brand stond zwijgend op. Hij kende den toon.

Hij begreep wel, dat hij zich in het onvermijdelijke zou moeten schikken en zijn mannelijke waardigheid tijdelijk zou moeten prijsgeven.

Hij begaf zich dus naar de lift, liet zich naar de vijfde verdieping brengen, ging zijn logeerkamer binnen, sloot zorgvuldig de deur, hing

een zakdoek over den sleutel en zette zich voor den spiegel, na uit het geheim vak van zijn koffer eenige dameskleeren te hebben genomen.

Hij paste de pruik op, uit echt vrouwenhaar vervaardigd, zwart, met eenige zilveren draden er door, en begon toen met zorg zijn gelaat te bewerken.

Vervolgens ontdeed hij zich van zijn bovenkleeren, en trok de japon aan, die hij reeds had klaar gelegd.

Tenslotte verwisselde hij zijn laarzen tegen lage schoenen met hooge hakken, waarin hij zich met het grootste gemak bleek te bewegen en nu stond daar in het midden der kamer een tamelijk corpulente dame van middelbaren leeftijd, die veel zorg aan haar uiterlijk besteedde, en liefst voor eenige jaren jonger werd gehouden dan zij inderdaad was.

Juist op dit oogenblik werd er op eigenaardige wijze op de deur geklopt.

Brand schoof de grendels terug, draaide den sleutel in het slot om, en... deinsde verschrikt achteruit. Voor hem stond een heer, dien hij volstrekt niet kende, dien hij nog nimmer gezien had en hij vroeg zich ontsteld af, hoe deze man op de hoogte kon zijn geweest van de wijze, waarop de Groote Onbekende steeds aanklopte.

Maar het volgende oogenblik duwde de bezoeker hem met zachten dwang in de kamer terug, sloot de deur en zeide glimlachend, met gedempte stem :

„Ik merk tot mijn genoegen, Brand, dat mijn vermomming tamelijk goed geslaagd is.”

„Raffles, ben jij het werkelijk?” kwam Brand in de hoogste verbazing. „Ik heb je al in heel wat verkleedingen gezien — maar zoo veranderd ben je mij nog nooit voorgekomen. Je lijkt wel een halven voet kleiner te zijn geworden.”

„Dat komt, mijn waarde, omdat ik laarzen heb aangetrokken met zeer lage hakken en dunne zolen, en omdat ik een weinig met kromme knieën loop — en dit lichte, geruite pak, doet mij korter schijnen dan ik werkelijk ben. Ben je gereed?”

„Ik ben tot je dienst. Ik ben alleen maar benieuwd, hoe de hotelklerk ons, als wij terug keeren, zal ontvangen. Denk je, dat hij ons de sleutels van onze kamers zal afstaan?”

„Als wij terugkeeren, Brand, zullen wij onze vorige gedaante weder hebben aangenomen — en als wij niet terug keeren, dan is het ook niet heel erg want wij hebben slechts een geringe bagge bij ons. Wij nemen een paar valiezen mee, met de noodige werktuigen en vermom-

mingen, voor het geval wij er nog vandaag in slagen een behoorlijk huis te vinden, voor ons doel geschikt.”

Eenige minuten later, toen de beide vrienden geheel gereed waren voor hun onderneming, namen zij plaats in de lift, bereikten zoo de groote vestibule en verlieten deze, zonder dat men eenige aandacht aan hen wijdde. Het was een druk uur en reizigers en logeergasten kwamen en gingen bij dozijnen.

Met hun valiezen beladen, stonden zij even later op het trottoir van de vijfde Avenue en zagen om naar een taxi.

Toen zij er eindelijk een gevonden hadden, lieten zij zich naar het Central Station rijden en gaven daar hun valiezen in depôt.

Aldus bevrijd van hun zware vracht, konden zij zich geheel van hun taak kwijten, het zoeken naar een geschikte woning.

Daartoe gingen zij allereerst een woning-bureau binnen en lieten zich aandienen als „De heer en mevrouw Potter uit Philadelphia”.

Zij werden in een groot, goed gemeubeld kantoor gelaten, waar een zwaarlijvig heer met volkomen kaal hoofd, waarop zelfs geen millimeter haar groeide, hen te woord stond.

De zwaarlijvige man luisterde aandachtig naar het verhaal, dat Raffles hem opdischte, taxeerde het echtpaar eens, keek naar de fonkelende juweelen van mevrouw Potter, naar de dikke ringen en horlogeketting en de schitterende dasspeld van den heer Potter, uitstekend nagemaakte versierselen en samen zeker geen tien pond waard, en welke Raffles uit voorzorg in zijn bagage had meegenomen en kwam tot de gevolgtrekking, dat hij met schatrijke, maar niet al te deftige lieden te doen had.

Toen Raffles gereed was met zijn verhaal en hem had medegedeeld, dat hij een huis zocht, liefst geheel gemeubeld, maar niet al te groot, of wel een geheele verdieping van een groot huis, greep de zwaarlijvige man naar een register dat voortreffelijk bij hem scheen te passen, want het was dik en log, sloeg het zwijsend open en begon ijverig te zoeken, met zijn dikken wijsvinger de regels volgend.

Eindelijk scheen hij te hebben gevonden wat hij zocht.

Hij wendde zich met moeite in zijn grooten schrijfstool om, plooid zijn vette onderkin en zeide het eerste woord, dat hij bij die gelegenheid sprak :

„Ik heb voor u een klein, maar uitmuntend ingericht en van onder tot boven gemeubeld huis aan het einde van de 22ste straat, dicht bij Birdswalk. Zou u dat schikken?”

„Dat lijkt me wel,” antwoordde Raffles. „Is het niet waar, vrouw,” zoo wendde hij zich tot Brand, die zijn rol onverbeterlijk speelde.

„Ik weet het niet, Potter, wij zouden het toch eerst moeten zien,” gaf Brand ten antwoord.

„Maar als die mijnheer ons nu waarborgt, dat wij werkelijk iets goeds krijgen,” begon Raffles aanstonds.

„Dat durf ik gerust doen, mijnheer Potter,” hernam de huizenmakelaar. „Het huis in kwestie behoort toe aan den heer Brooker, een rijken jongen sportman, die een wereldreis maakt, welke ongeveer een jaar kan duren en die in dien tijd gaarne zijn huis zou verhuren.”

„Wat is de huurprijs?”

„Duizend dollar.”

„Per jaar?”

„Pardon, per maand.”

Het had weinig gescheeld, of Brand was verontwaardigd opgestoven, maar Raffles bewoog zelfs zijn wimpers niet en hernam:

„Ik geloof, dat men voor dat geld een fraai huis kan hebben, mijnheer, maar ik zou u willen voorstellen het mij voorloopig voor een maand te verhuren.”

De zwaarlijvige man trok de wenkbrauwen op en zeide:

„Ik weet niet of het zal gaan, mijnheer Potter. Mijn principaal wilde het huis voor een

geheel jaar verhuurd zien.”

„Hoe lang staat het leeg?”

„Veertien dagen.”

„Nu, dan moet dat voor u toch een aanwijzing zijn, dat men het wel een beetje duur vindt en er niet aan wil,” hernam Raffles. „Maar ik wil u een voorstel doen, want ik zou gaarne in dat huis willen wonen. Gij verhuurt ons 't huis per maand. En als zich iemand komt aanmelden, die het nog voor een jaar wil huren, dan stellen wij het weder in uw handen, maar dan betalen wij natuurlijk slechts voor den tijd, dien wij in het huis gewoond hebben.”

„Aangenomen, mijnheer Potter,” antwoordde de huizenmakelaar met een haast, die bewees dat hij met deze regeling maar al te zeer was ingenomen, en dat hij zelf niet geloofde, het huis tegen dien zeer hoogen prijs voor een geheel jaar te kunnen verhuren.

Er werd nu een contract opgemaakt, Raffles betaalde duizend dollar, hij kreeg den sleutel van het huis mede benevens die van de bijbehorende garage en een oogenblik later waren de beide vrienden, na hun bagage weder van het station te hebben gehaald, in hun taxi op weg naar hun aanwinst — en Brand sprak niet veel. Hij was ten zeerste ontstemd over deze nieuwe uitgave van John Raffles, alleen gedaan om kennis te kunnen maken met een sluwe bedriegster!

HOOFDSTUK V.

HET MEISJE MET DE MADONNA-OOGEN.

Maar toen de jonge man eenmaal zijn voeten in het huis had gezet, moest hij erkennen dat de huurprijs weliswaar zeer hoog, maar dat het huis dan ook zeer weelderig en smaakvol ingericht was.

Het was vrij klein, maar bezat toch nog negen kamers, en eigenlijk was het meer een villa, aan alle kanten door een tuin omringd, waarvan het geboomte en het stuikgewas reeds overal uitbottende knoppen en teer groen gebladerte vertoonde.

Een weinig schuin achter het huis stond de ruime garage, die plaats bood voor een tweetal auto's.

Gelijkvloers in het huis bevonden zich een groote salon, een woonkamer en een fraai ingerichte werkkamer.

Op de eerste verdieping vond men een biljardkamer, een slaapkamer voor den heer des huizes, met een fraai bewerkt monumentaal bed, een kleine bibliotheekzaal en een tweetal logeerkamers.

Op de tweede en hoogste verdieping eindelijk vond men nog enkele andere vertrekken, die echter weinig gebruikt schenen te worden.

Twee ervan waren ingericht op een wijze, die scheen aan te duiden, dat hier bedienden gehuisvest waren geweest.

De jonge sportman was klaarblijkelijk iemand, die over een ruime beurs en veel smaak beschikte — en Raffles was van oordeel, dat hij moeilijk iets geschikter kon vinden dan deze villa, aan alle kanten van de andere huizen afgezonderd en in een der deftigste wijken van New York gelegen.

Zoodra de beide mannen zich een weinig geïnstalleerd hadden, werden de verdere noodzakelijke maatregelen genomen.

Er waren kleederen en zelfs ondergoed noodig, want het meisje met de madonna-oogen

was klaarblijkelijk zeer slim en men mocht haar argwaan niet gaande maken voor den tijd.

En zoo kochten de beide mannen een flinken uitzet, dien zij in een grooten koffer lieten pakken en naar het huis in de Twee-en-twintigste Straat lieten zenden.

Zij zouden het kunnen laten voorkomen, alsof een groot gedeelte van hun kleederen en andere voorwerpen vooruit was gezonden naar de een of andere badplaats, waarheen zij binnen kort zouden vertrekken — dat zou de gewaande kamenier (verondersteld natuurlijk dat zij zich inderdaad kwam aanmelden), bovendien tot wat spoed aandrijven.

Vervolgens werd Henderson, die in het Astorhotel was achtergebleven, gewaarschuwd door een code-telegram.

Hij moest zich een chauffeursuniform aanschaffen en vervolgens gewapend met zijn legitimatiekaart, welke Raffles hem ter hand had gesteld, de groote en snelle auto van den Grooten Onbekende gaan halen bij den garagehouder, bij wien Raffles het voertuig ruim een half jaar geleden gestald had, dat hem reeds eenige malen groote diensten had bewezen.

En daarna was het zaak, het vogeltje in het net te lokken.

Raffles begreep wel dat het geen doel zou hebben zich tot een verhuurkantoor te wenden, want er moest het meisje met de madonna-oogen al heel weinig aan gelegen zijn, haar hoofd in den strik te steken en zich bloot te geven, daar zij moest weten dat de politie hoogstwaarschijnlijk reeds op de hoogte was van haar signalement.

Het was eerder aan te nemen, dat zij zich kwam aanmelden op een advertentie, of zich aanstonds vervoegde bij rijke lieden van wie zij op de een of andere wijze vernomen had,

dat zij zochten naar een dienstbode.

Raffles stelde dus een advertentie van den volgenden inhoud op :

„Klein, welgesteld gezin uit Philadelphia zoekt voor direct een jeugdige kamenier van goed uiterlijk, voorzien van goede getuigschriften en die haar beroep door en door kent. Hoog salaris en veel verval. Zich aanmelden bij mevrouw Potter, 22ste straat, 340.”

„En geloof je nu werkelijk, Edward, dat die misdadigster met haar uitgestreken gezicht er zou invliegen en zich op je advertentie kwam aanmelden ?”

„Als zij haar leest, is de kans daarop inderdaad groot, mijn waarde. Uit het hooge loon het vele verval en de plek, waarop het huis staat blijkt zoo duidelijk als glas, dat het ons goed gaat. Zij zal op mijn advertentie afkomen als een vlieg op de stroop, daarvan ben ik overtuigd.

„Maar het zal opvallen, dat wij maar een enkele bediende hebben, die tevens chauffeur is. Dat komt niet voor in deftige huizen.”

„Maar het komt wel voor bij gierige lieden. Niets belet ons overigens om er nog een paar bedienden bij te nemen, maar die moeten dan des avonds, voor zoover het mogelijk is, huiswaarts gaan, anders zou het lieve kind, dat wij verwachten, de zaak wel een wat al te gevaarlijk kunnen vinden. Neem nu die advertentie, Brand, en vraag aan Henderson zoodra hij komt, om haar bij de voornaamste bladen, waarvan ik hem een lijstje met adressen zal geven, aan te bieden.”

„En wat doen wij intusschen ?”

„Wij zullen in afwachting van de aankomst van het sluwe deerntje een kleine inrichting aanbrengen, waardoor het ons mogelijk is, de gangen van het meisje met de madonna-oogen ook des nachts na te gaan, en laat Henderson ook naar een verhuurkantoor gaan en zeggen dat men ook een huisknecht en een keukenmeid zendt, maar laat de laatste van goede kwaliteit zijn. Ik wil wel kennis maken met onze madonna, maar ik wil er niet mijn maag door laten bederven.”

Henderson verscheen met de auto, die keurig onderhouden was door het personeel van den garagehouder en de reus zelf was gestoken in een uniform van groen laken met vergulde knopen versierd en die zijn krachtige ledematen voortreffelijk deed uitkomen.

Onmiddellijk nadat hij zich had aangemeld,

werd hij weder er op uitgezonden om de advertentie weg te brengen en naar het verhuurkantoor te gaan.

Maar eerst liet Raffles hem in een tamelijk ver uit de buurt gelegen winkel van electricische artikelen een paar honderd meter dun geleidingsdraad, kleine porceleinen isolatoren en andere voorwerpen koopen, welke Raffles meende noodig te hebben.

Hiermede gewapend klauterden Raffles en Brand naar de tweede verdieping en traden daar het vertrek binnen, hetwelk zij voor de kamenier zouden bestemmen. Voor het gemak had Brand zich ontdaan van zijn japon en hij zag er potsierlijk genoeg uit, zooals hij daar aan het werk was, met zijn damespruik op en in het fraaie, dure corset dat zijn bovenlichaam bekleedde.

Raffles had de deur van de kamer goed onderzocht en nu begon hij aan een lastig werkje — er moest een alarminrichting bevestigd worden, die volkomen onzichtbaar moest zijn, want zij kregen te doen met een zeer sluw schepsel, dat zich waarschijnlijk spoedig zou overtuigen van de plaatselijke gesteldheid op het terrein van haar werkzaamheden.

Heel bovenaan de deur, aan den kant van de scharnieren werd dus een plakje hout weggesneden, niet dikker dan eenige millimeters, maar voldoende om er twee koperen contactveeren in te bevestigen, die wanneer de deur gesloten was, enkele millimeters van elkaar verwijderd bleven, maar elkander raakten, ook al werd de deur slechts een handbreed geopend. Van deze contactplaats af, die volkomen onzichtbaar was, voerden de beide zeer dunne geleidingsdraden, welke Brand in de kleur van het plafond van de vrij duistere gang geschilderd had, zoodat zij volkomen onzichtbaar waren, naar de slaapkamer van het gewaande echtpaar op de eerste verdieping en eindigden daar, loopende door de holle stijl van het monumentale bed, tot aan een zoemer, die aan de onderzijde van het bed onzichtbaar bevestigd werd, en die slechts geluid genoeg gaf, om Raffles, die een zeer lichten slaap had, te wekken.

Toen dit werkje gedaan was — en het hield bijna twee uren op — begon Brand met het ontpakken van het lijfgoed, en Raffles hield zich er mee bezig de nagemaakte juweelen te onderzoeken, en zijn werkkamer naar zijn smaak in te richten. Henderson keerde even daarna terug van zijn boodschappen, en verklaarde, dat het verhuurkantoor nog in den loop van den dag een voortreffelijke keukenmeid, een

negerin, en een huisknecht met een jarenlange praktijk zou zenden. Maar nog was alles niet gereed, want er waren nog zeer veel zaken, die men in een goed geregeld huishouden onmisbaar moest achten, er moesten sigaren, likeuren, wijn in den kelder, en levensmiddelen zijn. Maar toen ook hier voor gezorgd was, konden de beide vrienden gerust de komende dingen afwachten. Deze vertoonden zich in den loop van denzelfden dag nog in de gedaante van een zeer dikke negerin, die met een stapel getuigsschriften kwam aandragen, welke in ieder geval aan den dag brachten, dat zij tamelijk ongedurig van aard was, en die naar den welluidenden naam van Sally luisterde, en van een deftigen huisknecht van bij de zestig jaar, met een zuur gezicht, alsof hij azijn gedronken had, en die met eenige minachting beziend scheen te zijn jegens zijn nieuwen meester, in wien hij aanstonds een parvenu vermoed had. Het tweetal werd onmiddellijk in dienst genomen, en nu bestond het personeel reeds uit drie personen.

De keukenmeid zou des avonds het huis verlaten, en met voordacht liet Raffles den ouden huisknecht gelijkvloers slapen, in een vertrekje naast de keuken gelegen en daarvan gescheiden door een bijkeuken, zoodat de aanwezigheid van den man niet hinderlijk zou zijn, wanneer des nachts zich iets onverwachts mocht voordoen.

Het verhuurkantoor bleek niet te veel te hebben gezegd van deze negerin, want Sally toonde zich een voortreffelijke kokkin, en de maaltijd welken de huisknecht, door Henderson geholpen, opdischte, droeg de volle goedkeuring weg van Brand, die eigenlijk een soort smulpaap was, al zou hij daar nimmer openlijk voor uitkomen.

Het bed bleek eveneens voortreffelijk te zijn, en Brand die zich met de sponde in de aangrenzende, tweede slaapkamer moest tevreden stellen, benijdde Raffles wel een weinig. Den volgenden morgen liep het huishouden reeds zoo geregeld, alsof het jaren zoo geweest was, de huisknecht, Perry, bleek het klappen van de zweep te kennen, en wat Henderson betreft — hij speelde zijn rol als chauffeur van deftigen huize voortreffelijk. Hij was trouwens niet anders gewend in Londen, waar hij immers in dienst was van Lord William Aberdeen!

De advertentie verscheen dien morgen in alle bladen, waar Henderson haar had aangeboden, en nog voor het twaalf uur was, had

zich een half dozijn sollicitanten aangemeld, wier leeftijd schommelde tusschen de twintig en dertig jaar. Er waren blonden, zwarten en zelfs een roodharige bij — maar geen, van wie men, zelfs al was men begiftigd met een rijke fantasie, in ernst kon beweren, dat zij een madonnakopje had. Trouwens was er maar een onder de jonge dames, die de betrekking begeerde, die kon bogen op het bezit van blauwe oogen — maar het waren schelvischoogen en die zeker zouden hebben misstaan in het bewuste madonnakopje. De gewaande mevrouw Potter besteedde een paar minuten aan ieder van de sollicitanten, die ternauwernood tijd kregen om hunne getuigsschriften te toonen en zij werden een voor een weg gezonden. Om klokslag half een, juist toen de huisknecht de lunch wilde opdienen, werd er opnieuw gebeld en vijf minuten later trad er in het boudoir van mevrouw Potter een jong meisje, bij wier verschijning Brand onmiddellijk en als instinctmatig de zekerheid had: zij is het — dat is het meisje met de madonna-oogen!

Hij wist echter volkomen zijn gevoelens te verbergen en staarde het meisje, dat bescheiden op den drempel van de deur was blijven staan, door zijn schildpadden pince-nez onderzoekend aan. Daar stond een slank, eenvoudig in het zwart gekleed jong meisje, met een ovaal, heel licht olijkleurig getint gelaat, waarin twee groote, onschuldige blauwe oogen argeloos de wereld in keken.

De lippen waren fraai gevormd, het neusje was klein, de wenkbrauwen waren als met een penseel getrokken. Een oogenblik méende Brand, dat hij zich toch vergist moest hebben — dat dit meisje, bijna een kind nog — onmogelijk de sluwe aanvoerster kon zijn van een bende bandieten, maar bij een nauwkeurige inspectie bespeurde hij om de hoeken van den fraai gevormden mond een trekje, dat hem niet beviel en dat alles behalve onschuldig was, en in de blauwe vergeet-me-niet-oogen had zooveen een glans geflitst, die evenmin van groote onschuld getuigde.

„Kom eens naderbij, meisje,” beval Brand, na zijn inspectie te hebben beëindigd.

Het jonge meisje kwam het vertrek binnen.

„Hoe is je naam?”

„Elise Maydrift, mevrouw.”

„Hoe oud ben je?”

„Twee en twintig jaar, mevrouw.”

„Dat liegt ze tenminste al vast,” bromde Brand voor zich heen, en luid vervolgde hij: „Heb je in goede huizen gediend?”

„Hier zijn mijn getuigschriften, mevrouw,” antwoordde Elise Maydrift eenvoudig.

Het waren een vijftal getuigschriften en zoo op het eerste gezicht zagen zij er betrouwbaar uit. Brand hield zich, half met den rug naar het meisje gekeerd, alsof hij een paar van de getuigschriften aandachtig las, maar inderdaad hield hij met behulp van een klein zakspiegeltje, dat hij tusschen de papieren verborgen had, het meisje nauwkeurig in het oog. En hij zag, dat zij onbewegelijk op dezelfde plek bleef staan, maar intusschen haar blauwe oogen snel en onderzoekend door het vertrek liet dwalen, alsof zij de waarde van de meubelen taxeerde, om ze tenslotte op de twee breede ramen te vestigen, die tot op den vloer reikten en uitkwamen op een fraai gebeeldhouwd balkon, dat zich aan den zijgevel van het huis bevond.

Bij de minste beweging, welke Brand maakte, herkegen de oogen een onschuldige uitdrukking en lag er als een waas van argeloosheid verspreid over het ovale, mooie gezichtje. Brand vouwde de getuigschriften op, stak ze het meisje toe, bekeek haar nog eens door het oogglas in schilpad gevat en vroeg toen :

„Zou ik bij deze dames persoonlijk kunnen informeeren ?”

„Zeker, mevrouw, maar u zult het schriftelijk moeten doen, want zij wonen thans niet in New York.”

Brand glimlachte flauwtjes, — hij liep er niet in. Natuurlijk bevonden zich in andere steden medeplichtigen die zijn brief zouden ontvangen en zich zouden haasten de beste inlichtingen omtrent Elise Maydrift te geven.

Hij deed of hij nog even aarzelde en zeide toen :

„Je gezicht en je uiterlijk bevallen mij wel. Ik zou het wel eens met je willen probeeren, maar mijn man zegt altijd dat ik zoo weinig menschenkennis heb — voor ik besluit wil ik zijn oordeel eens hooren.”

Brand drukte op een electrischen belknop en zeide tot den huisknecht die binnentrad.

„Vraag eens aan mijnheer Potter of hij een oogenblik hier wil komen.”

Perry verwijderde zich, en een oogenblik later trad Raffles, die het meisje reeds had zien aan komen, het vertrek binnen, met zijn handen in zijn zakken, en een reusachtige sigaar tusschen de lippen, die hij er als het ware aarzelend uitnam, terwijl hij vragend naar de jonge bezoeker keek.

„Wat is er, Anne ?” zoo wendde hij zich tot zijn gewaande echtgenoot.

„Ik wilde wel — dit jonge meisje, Elise Maydrift heet ze — komt zich bij mij aanmelden als kamenier, Douglas. Wat dunkt je — zou ik haar nemen ?”

„Maar lieve Anne, laat je mij daarvoor van mijn werk halen ?” riep mijnheer Potter op knorrigen toon. „Zijn er getuigschriften ? Kun je informaties inwinnen ? Ja ? Neem dan het meisje, ze is toch mijn kamenier niet.”

„Hè, Douglas, wat ben je weer onaardig,” klaagde Brand met een nuffige beweging van zijn hoofd.

Daarop wendde hij zich weder tot Elise, wier blikken als aangetrokken werden door den schitterenden, maar helaas valschen diamant in de dasspeld van den heer Potter, en zeide :

„Dan zal ik het maar eens met je probeeren, beste kind. Kun je spoedig in dienst komen ?”

„Als het moet morgen reeds, mevrouw,” antwoordde het meisje met de madonna-oogen haastig.

„Zooveel te beter. Ik zit erg verlegen, want mijn kamenier wilde niet uit Philadelphia met ons meekomen. Er is hier geen groot dienstpersoneel want daar houden wij niet van. De huisknecht zal je je kamer even aanwijzen, die je wel zal bevallen.”

Er werd nu nog even over het loon, over de vrije dagen, en andere zaken van ondergeschikt belang gesproken, en daarop nam Elise Maydrift weder afscheid met de belofte, dat zij reeds den volgende dag haar betrekking zou aangaarden.

Raffles, die het vertrek aanstonds weder verlaten had, na zijn gemelijke opmerking te hebben gemaakt, trad weder binnen, en zeide :

„Je ziet het, Brand, de opzet van de kleine comedie is niet zoo verkeerd geweest. Het lieve kind loopt overhaast in de val.”

„Zou zij het werkelijk zijn ?”

„Daaraan behoef je geen oogenblik te twijfelen. Zij gelijkt werkelijk op een schilderij van de madonna, hetwelk ik ken ; als ik mij niet vergis hangt het in het schilderijmuseum te Milaan, en werd het geschilderd door Tintoretto.”

„En vind je haar interessant ?”

„Dat is haar uiterlijk ongetwijfeld. Wel te verstaan, in verband met haar waren aard. Wij hebben hier te doen met een wonderlijke speling der natuur, die een minderwaardig schepsel begiftigd heeft met een engelachtig uiterlijk. Zoiets komt maar in hoogst zeldzame gevallen voor, het tegendeel veel vaker. Een van de edelste mannen van Engeland, een

ware weldoener in den besten zin van het woord, die tijdens zijn leven bijna zijn geheele fortuin wegschonk, ten bate van de wetenschap en van zijn lijdende medemenschen, was niet alleen zoo leelijk als de nacht maar zijn gelaat boezende op het eerste gezicht zelfs schrik en afkeer in."

„Zou zij geen argwaan koesteren?"

„Ik zou niet weten waarom. Als jij je blijft

onthouden van het rooken van zware sigaren, je pruik niet op ongelegen tijd afzet, niet al te veel ijver toont in de billardkamer, en in de kleine turnzaal niet opzichtig met gewichten gaat werken dan kan ik niet inzien, waarom mejuffrouw Elise Maydrift ons zou wantrouwen. Tot dusverre heb je je rol uitmuntend gespeeld, en als je zoo blijft voortgaan, dan kunnen wij op een opwindend avontuurtje rekenen."

HOOFDSTUK VI.

DE EERSTE NACHT.

Den volgende morgen om negen uur kwam het meisje met de madonna-oogen zich aanmelden om haar betrekking te aanvaarden.

Zij had een klein valies bij zich — haar koffer zou pas over eenige dagen komen, zoo verklaarde zij.

Perry geleidde haar naar de kamer, welke haar was aangewezen, en daar verkleedde zij zich, en vertoonde zich een oogenblik later in een eenvoudig zwart kleedje, met een koket wit mutsje op de blonde haren, en een keurig bewerkt boezelaartje voor.

Zij was inderdaad een allerlieftst kameniertje, zooals zij daar kwam aantippen, haar onschuldige blauwe oogen naar beneden geslagen.

Brand gaf haar de noodige aanwijzingen, en het kamerkatje bleek zeer schrander te zijn, en verrichtte haar werk naar behooren.

Zij had het werk blijkbaar meer gedaan en ging geruischloos en bescheiden rond door het kleine huis, alsof zij het al jaren niet anders gewend was geweest.

Raffles speelde zijn rol als pas rijk geworden heer uitstekend.

Henderson reed hem een paar uren rond in de fraaie auto, hij lunchte in een duur hotel, des middags bezocht hij een paardententoonstelling en in het begin van den avond, na met madame buitenshuis te hebben gedineerd, bracht hij eenige uren door in Madison Square, waar toen juist de groote zesdaagsche Wielerwedstrijd begonnen was.

Om tien uur waren Raffles en Brand weder binnenshuis.

Zij hadden er wel voor gezorgd, dat er zeer weinig van waarde in huis was achtergebleven — of wat dan voor den niet ingewijde van groote waarde moest schijnen, namelijk de nagemaakte juweelen.

Want anders zou het meisje met de madonna-oogen wel eens hebben kunnen trachten, reeds dien dag haar slag te slaan, en dan was er wat al te spoedig een einde aan de grap gekomen.

Elise scheen zich al heelemaal thuis te gevoelen.

Zij kwam dadelijk vragen, of mevrouw zich spoedig ter ruste dacht te begeven en bood haar diensten aan, om madame bij het uitkleeden behulpzaam te zijn, hetgeen Brand om begrijpelijke redenen van de hand wees.

Het was bijna twaalf uur, toen het gewaande echtpaar zich naar de groote slaapkamer op de eerste verdieping begaf.

Raffles sloot zorgvuldig de deur, en Brand deed hetzelfde met de zijne, die op de gang uitkwam.

Maar de tusschendeur was geopend en de beide vrienden konden dus rustig met elkander praten.

„Nu, hoe vind je haar?” vroeg Brand, zich met welgevallen ontdoende van de lastige pruik en het knellende corset.

„Het lieve kind verdient haar bijnaam ten volle,” gaf Raffles ten antwoord. „Ik heb zelden zulke droomerige, onschuldige oogen in zulk een bekoorlijk gezichtje gezien. Maar als men wat nauwkeuriger toekijkt dan ziet men in datzelfde gezichtje een uitdrukking die verschijnt en weder verdwijnt, die op heel iets anders dan op onschuld wijst; zij is werkelijk heel belangwekkend. Heb je wel opgelet, hoe gemakkelijk zij zich weet te bewegen in deze voor haar geheel vreemde omgeving?”

„Ja, dat heb ik dadelijk bemerkt. Ik ben benieuwd wat die sluwe comediante nu eigenlijk van plan is.”

„Dat zullen wij misschien vannacht nog wel ontdekken. Meestal maakt zij nog al haast met de tenuitvoerlegging van haar plannen, natuurlijk om te beletten, dat haar meesters tijd vinden, zich het beroemde meisje met de madonna-oogen te herinneren.”

„Je acht het dus mogelijk dat zij reeds vannacht een poging zal doen, ons te bestelen?”

„Dat is volstrekt niet ondenkbaar.”

„Maar zij zal niets vinden. De juweelen zijn

hier in de kamer, ten minste voor een groot deel en het geld en de rest van de kostbaarheden bevindt zich in de brandkast."

"En dacht je soms dat dit een bezwaar voor de bevallige duivelin zou zijn?" hernam Raffles spottend. „Wel, ze heeft vanmiddag toen ik zoogenaamd iets te zoeken had in mijn brandkast, met behulp van een kleinen spiegel dien zij in de holte van haar hand verborgen hield, en die met een vergrootglas gecombineerd was, de lettercombinatie van het slot opgenomen."

"Maar de sleutels zitten in je broekzak."

"Ja, nu nog. Maar ik heb niet de gewoonte, des nachts mijn broek aan te houden."

"Dus je denkt dat ze hier komt, om de sleutels te halen?"

"Waarom zou ze niet?"

"Maar dat zal ze niet durven. Ze moet toch bevreesd zijn, dat wij door haar binnentreden zullen ontwaken."

"O, daar zal ze wel een afdoend middel tegen weten. Je gelooft toch niet dat je met de eerste de beste te doen hebt? Er bestaat nog zoiets als bedwelmend gas, dat men in een kamer kan spuiten, door een sleutelgat of door een andere voor die gelegenheid gemaakte opening."

"Alles goed en wel, maar hoe zou ze zoo ineens aan dat gas komen?"

"Zij kan het toch laten brengen door een medeplichtige. Maar wij zullen er verstandig aan doen, als wij ons niet verder wagen op het glibberige pad der veronderstelling, en ons houden alsof wij slapen. Dan zullen wij het best zien, wat onze dame van plan is."

"Ja, maar met je welnemen!" riep Brand verschrikt uit. „Dan kan het wel eens te laat zijn, om je belangwekkende studies op zielkundig gebied voort te zetten. Bedwelmend gas — daar moet je voor oppassen."

"Wij zullen er dan ook voor oppassen, Brand." hernam Raffles bedaard. „Ik heb voor twee gasmaskers gezorgd, zij zijn hier in mijn koffer. Jij kunt er een van gebruiken. Op die manier zijn wij volkomen veilig. Bovendien zullen wij de ramen op een brede kier openzetten."

"En James?"

"Die gaat evenmin slapen maar houdt zich gereed om op het eerste teeken met de auto voor te rijden en ons op te nemen. Men kan nooit weten wat er geschiedt. En nu gezwegen. Als wij elkaar nog wat hebben mee te deelen dan kunnen wij het door middel van onze vingerspraak doen — want het kamerkatje zal

wel heel goede ooren hebben."

Raffles ontdeed zich alleen van zijn rok, en ging op den rand van zijn bed zitten, na de beide ramen eenigszins te hebben geopend en het licht van den grooten lichter te hebben uitgedraaid.

Het vertrek was nu alleen verlicht door een electrisch lampje, dicht bij het bed geplaatst, het welk men op de gang voor de deur staande door het sleutelgat kijkend onmogelijk kon zien.

Brand nam naast Raffles plaats en daarop wachtten de beide mannen.

Zij wachtten zwijgend ruim een uur.

Toen keken zij eensklaps elkander tegelijkertijd aan want hun scherp oor had het zacht geluid van den zoemer opgevangen.

Elise had dus haar kamer verlaten.

"Als we nu maar wisten, waar zij heengaat,"

"Dat zullen wij spoedig genoeg weten, mijn waarde," antwoordde Raffles op dezelfde wijze.

"Heb nog slechts even geduld."

Tien minuten verstreken.

Toen hief Brand verbaasd het hoofd op.

Zijn oog was op een zeer klein, groen lampje gevallen, dicht bij een der ramen bijna vlak onder het plafond aangebracht, en dat zooeven was gaan gloeien.

"Waar komt dat groene licht ineens vandaan?" vroeg hij verbaasd.

"Een kleine verrassing voor je!" antwoordde Raffles glimlachend. „Dat heeft Henderson gisteren, terwijl je een paar uren afwezig was, zoo handig aangebracht."

"Maar waarvoor dient het, en waarom brandde het zooeven niet?"

"Omdat Elise toen nog niet op de groote trap naar de vestibule liep."

"Wat bedoel je?"

"Het is heel eenvoudig. Henderson heeft een van de houten treden losgeschroefd, er een contact aan bevestigd, en daarna de trede weer op haar plaats gelegd, een weinig scharnierend, maar zoo luttel dat het in het geheel niet opvalt — jij hebt er ten minste niets van gemerkt, en je bent toch wel vier keeren de trap op en neer geweest. Bij het neerdrukken van die trede wordt de stroom gesloten en het groene lampje begint te gloeien. Je ziet dat het heel eenvoudig is. Maar eenvoudig of niet — ik weet dat het lieve kind naar beneden is gegaan, en dat waarschijnlijk slechts met het eenige doel, de voordeur te openen."

"Ze zou dus heen willen gaan?"

"Neen, Brand — ze zal anderen binnen willen laten! Kijk — de tweede verrassing

van Henderson — dat roode lichtje in den anderen hoek van de kamer! Zie je het gloeien? Dat staat in verbinding met de huisdeur en het bewijst, dat onze dame op dit oogenblik de deur heeft opengedaan! Het is altijd aangenaam als men weet wat er in huis gebeurt! En nu snel de gasmaskers voor, en ons bewusteloos gehouden — maar zorg dat je revolver niet bewusteloos is, en neem haar in je hand! Men kan nooit te voorzichtig zijn! En je pruik weer op, je japon aan!”

„Maar laat je nu die bandieten kalm hun gang gaan als ze er vandoor gaan met je geld?”

„Dan hebben zij voor een waarde van nog geen vijf dollar meegenomen! Er is geen honderddollarbiljet in de brandkast of het is valsch — en zoo slecht nagemaakt, dat het bedrog dadelijk in den eersten den besten winkel waar zij het trachten te wisselen, aan den dag moet komen! Het goudgeld is valsch, de juweelen zijn valsch — kortom, al laten zij niet meer dan een paar dollarcenten in huis dan nog zullen zij met de kous op den kop thuis komen!”

Juist op dit oogenblik ging het kleine roode lampje weder uit, ten bewijze, dat de voordeur weder gesloten werd, en dat de medeplichtigen van het meisje met de madonna-oogen het huis waren binnengetreten, — ten minste, wanneer de opvatting van Raffles de juiste bleek te zijn.

Brand had zich zoo snel hij kon naar zijn eigen slaapkamer teruggetrokken en daar zijn pruik weer opgezet, waarop hij zich in bed legde, maar niet dan nadat hij zijn gelaat voorzien had van het gasmasker en ook het licht

in zijn vertrek had uitgedraaid.

Alles was nu in diepe duisternis gedompeld, op het kleine nachtlampje na in de slaapkamer van Raffles.

Maar al bedekte het gasmasker zijn gelaat — Brand hoorde voortreffelijk en zijn gehoorzenuwen waren nog verscherpt door de spanning, waarin hij zich bevond.

Er verliepen nog ongeveer tien minuten en toen vernam hij zeer zachte schreden in de gang.

Er werd iets aan het slot gedaan, maar zoo zacht, dat hij het zeker niet gehoord zou hebben als hij geslapen had en daarop klonk er iets als de slagen van een zeer kleine luchtpomp — Raffles had dus wel goed gezien — de bandieten persten stikgas in het vertrek.

Na een kwartier kon Brand zelfs door het masker heen de zwakzure lucht ruiken van het gas, dat zich in het vertrek bevond — de bandieten wilden hun werk zeker goed doen.

Toen werd alles weer stil.

Nogmaals verliepen er vijftien minuten en Brand waagde het er op, even het masker van zijn gelaat te doen en adem te halen.

Weliswaar was de aanwezigheid van het gas nog merkbaar ondanks het open raam, maar gevaarlijk was het niet meer.

Brand stond zachtjes op, deed het raam geruischloos dicht en nauwelijks had hij zich weder in zijn bed neergelegd, na het masker te hebben verstoep en zijn revolver in de vuist te hebben genomen, of de kruk van de deur werd langzaam omgedraaid en het meisje met de madonna-oogen trad binnen, gewapend met een dievenlantaarn en gevolgd door vier mannen; alle vijf waren voorzien van gasmaskers.

HOOFDSTUK VII.

WIE HET LAATST LACHT.....

Eenige oogenblikken bleven die vijf personen onbewegelijk bij de deur staan en keken naar het beweginglooze lichaam van de gewaande mevrouw Potter in het groote bed, waarvan de lakens en dekens in wanorde waren, alsof de ongelukkige zich gekronkeld had onder den invloed van het giftgas.

Brand had zijn hoofd zoo op het kussen gelegd, dat zijn gelaat naar de kamer was gericht en vrij tusschen zijn halfgesloten oogleden door alles nauwkeurig kon nagaan wat er geschiedde.

Hij zag, hoe Elise Maydrift eerst de ramen opende, toen naar de tusschendeur ging, een blik in het vertrek van Raffles wierp, tevreden knikte en toen op tamelijk luiden toon zeide :

„Kom er maar in, boys, de weg is veilig — de oude gekkin en Potter zelf worden in de eerste uren zeker niet wakker — het middeltje heeft voor de zooveelste maal alweer goed geholpen.”

De sluwe dievegge liet geen oogenblik verloren gaan, maar doorzocht haastig het geheele vertrek met een handigheid, die maar al te duidelijk bewees, dat zij het werkje meer bij de hand had gehad.

Zij bleek ook zeer goed te hebben onthouden waar de zoogenaamde mevrouw Potter dien avond hare juweelen had gelaten, want zij ging aanstonds op de tafel toe, zocht even in de tasch van haar meesteres naar een sleutel, opende een der laden van de linnenkast, nam er een juweelenkistje uit, opende ook dit met een tweeden sleutel en haalde er alles uit, wat ze er in vond.

„Kom eens hier met je tasch, Red Bill!” beval zij.

Onmiddellijk trad een der bandieten gehoorzaam naderbij, gewapend met een splinter-nieuwe citybag, welke hij haar geopend voor hield.

Het meisje met de madonna-oogen wierp de juweelen met een onverschillig gebaar in de tasch, zocht hier en daar nog eenige versierselen bijeen, een gouden broche, een paar kleine oorbellen, voegde die bij het andere en zeide daarop tot haar ondergeschikten :

„Nu naar de kamer van den ouden Potter

— er moet een juweelen dasspeld zijn, een paar gouden manchetsknoopen, een groot goud horloge, en meer van die snorrepijperij.”

Zij verdween in de slaapkamer van Raffles, door twee mannen vergezeld en de anderen bleven achter om een wakend oogje te houden op hun slachtoffer, dat zij bedweld waanden.

Brand hoorde duidelijk hoe in het aangrenzende vertrek een paar laden werden opengetrokken en een kistje werd geopend en weer gesloten, en daarop keerde het drietal weder terug en Red Bill deed zijn tasch voorloopig dicht.

„Nu naar beneden, jongens ! Naar de brandkast ! Daar is de aap geborgen ! Daar is geld in overvloed !”

„Je bent een duivelskunstenares, meid !” riep Red Bill vol bewondering uit. „Weet je de lettercombinatie ?”

„Maak je maar niet ongerust ! De oude ezelt vertrouwd me, alsof ik zijn dochter was ! En het zal gemakkelijk gaan, dat verzeke ik je ! Kom vlug mee, dan kunnen wij nog vanacht alles in veiligheid brengen op de bekende plek.”

Een oogenblik daarna verlieten allen weder het vertrek, nadat zij de ramen, welke zij wijd hadden geopend, weer hadden gesloten.

Nauwelijks was de deur achter hen dicht gevallen, of Raffles verscheen op den drempel van de tusschendeur.

Hij had zijn wijsvinger op de lippen gelegd, en zeide fluisterend :

„Trek zoo gauw je kunt je vrouwenkleederen uit, want er zal wel iets gebeuren waarbij je het gebruik van je beenen onbelemmerd noodig zult hebben.”

„Wat gaan we doen ?”

„Hen na natuurlijk ! Heb je niet gehoord, dat Elise van plan is het gestolen goed „op de gewone plek” te gaan brengen ? Je kunt er wel zeker van zijn, dat daar nog meer is — en ik zie niet in, waarom wij niet zouden pogen het daar weg te halen ! Ik weet niet, of ik het wel aan den rechtmatigen eigenaar terug zal geven, zelfs al wist ik, wie zij waren — maar in ieder geval zal ik een heel andere bestemming aan dat geld en die juweelen geven, dan de menschen

die ze het eerst gestolen hebben! Haast je een beetje!"

Terwijl Brand zoo vlug hij kon zich onttreed van zijn lastige vrouwenkleeren, een pantalon aanschoot en zijn laarzen aantrok, opende Raffles opnieuw voorzichtig het raam van zijn slaapkamer, na alle lichten in de kamer te hebben uitgedraaid en bewoog zijn rechterhand, waarin hij de brandende zaklantaarn had genomen, eenige malen op bijzondere wijze heen en weer.

Dat was het sein voor Henderson om zich gereed te houden met de auto.

Raffles behoefde geen vrees te koesteren, dat het voertuig al te zeer zou opvallen bij de achtervolging, die nu zou plaats vinden, want het is om twee uur in den nacht in New York even druk als om twaalf.

Daarop sloot hij het venster weder, kleepte zich op zijn beurt geheel aan, drukte een sportpet op het hoofd, stak zijn zijden masker bij zich, overtuigde zich dat zijn revolver en andere noodzakelijke instrumenten in goede orde waren en daarop wachtten de twee mannen zwijgend het verdere verloop der dingen af, om daarnaar te handelen.

Na verloop van omstreeks een kwartier schenen de bandieten reeds gereed te zijn met hun werkzaamheden in de werkkamer van den zogenoemden Potter en dat was geen wonder, want Elise had den sleutel in de slaapkamer van haar meester gevonden en daar zij de lettercombinatie wist, had zij niets anders behoeven te doen, dan het slot te verstellen en de kast met den sleutel te openen.

Er klonken zachte voetstappen op de trap — en even begon het roode lichte weder te gloeien, ten bewijze dat Elise de trap weer was opgegaan — waarschijnlijk moest zij nog iets halen uit haar kamertje.

De twee mannen stonden gereed en nauwelijks ging het roode lampje weder aan als een bewijs, dat de buitendeur geopend werd, of zij verlieten op hun beurt haastig het huis, na zich te hebben overtuigd, dat de weg veilig was.

Zij zagen het vijftal vlug de straat oversteken en toelopen op een groote gesloten auto, die schuin tegenover het huis aan de overzijde stond te wachten.

Zoo snel zij konden, liepen zij om het huis heen — en daar stond de snelle wagen reeds gereed, met Henderson achter het stuurwiel.

Raffles en Brand sprongen in den wagen, nadat de eerste den reus had toegefluiserd:

„Volg die donkergroene limousine, Henderson, maar nader haar niet te dicht, vooral

niet, als zij New-York mocht verlaten.”

Henderson tikte aan zijn pet en op hetzelfde oogenblik zette de auto zich in beweging.

De tocht duurde ongeveer een uur.

De auto verliet echter New York niet, hoewel zij een der buitenwijken bereikte, en Raffles, die de andere auto steeds zooveel mogelijk door de voorruit in het oog had gehouden, zag, dat zij nu stilstond voor een kleine, eenvoudige villa van den weg gescheiden door een tuin.

De vijf menschen, die er in hadden gezeten, stapten haastig uit en liepen snel over het tuinpad naar de voordeur van het huis, die door een hunner geopend scheen te worden, zonder dat de anderen een blik terzijde hadden geworpen.

En dat mocht gelukkig worden genoemd, want hoewel het donker was, en hoewel Henderson de lichten van zijn auto gedoofd had, kon men het voertuig tamelijk duidelijk zien op den breeden, op dit punt vrijwel verlaten straatweg.

„Stal de auto ergens, Henderson, en voeg je zoo snel je kunt bij ons — wij gaan het huis vast eens verkennen!” beval Raffles, nadat hij en Brand waren uitgestapt.

Zij slopen zoo snel zij konden naar de kleine villa, waar juist op de eerste verdieping een tweetal ramen verlicht werd, waarvoor vervolgens de gordijnen werden dichtgeschoven.

Het huis bleek behalve de voordeur ook nog een achteringang te hebben, zooals de beide mannen opmerkten, toen zij er om heen liepen.

Terzijde bevonden zich, met de kozijnen ongeveer op manshoogte, in iederen zijgevel een paar ramen — voor iemand als Raffles was het dus al zeer gemakkelijk, dit huis binnen te dringen.

Toen Henderson zich dan ook ongeveer tien minuten later bij hen voegde, werd aanstonds het plan van den aanval opgemaakt.

Zij zouden eenvoudig door een van de zijramen binnenklimmen en de rest zou waarschijnlijk niet veel om het lijf hebben.

Maar juist toen dit besloten was, hoorden de drie mannen de achterdeur van het huis opengaan en hoewel zij zoo snel zij konden om het huis heen slopen, teneinde te zien wat er gaande was, kwamen zij juist even te laat.

Een man, in wien Brand aanstonds een der bandieten herkende, die zich in zijn slaapkamer hadden bevonden, sprong op een motorrijwiel van het krachtigste type en reed er zoo spoedig hij kon mee weg.

„Verduiveld — als hij er maar niet met den buit vandoor is!” zeide hij verschrikt.

Maar Raffles haalde de schouders op en zeide :

„Ik denk, dat hij alleen de juweelen en het goud ergens anders gaat heenbrengen, dat hij bij ons gestolen heeft! Laat hem zijn gang maar gaan — er zal hier nog genoeg te vinden zijn!”

Zij liepen weder terug naar den zijgevel van het huis en in een oogwenk had Raffles de afsluiting verbroken en konden de drie mannen naar binnen klauteren.

Zij bevonden zich in een zeer smaakvol en rijk gemeubeld vertrek, blijkbaar een soort salon, waar zij zich echter niet ophielden, want zij begrepen wel, dat zij hier niets zouden vinden.

Zij deden allen hun maskers voor en verlieten het vertrek, volgden de gang, gingen de trap op, die naar de eerste verdieping leidde en stonden op het portaal even stil.

Uit een der kamers klonk luid gelach — en de stem van het meisje met de madonnaoogen, dat uitriep :

„Het is een goede week voor ons geweest, makkers! Ik heb hier al honderdveertig duizend dollar geteld!”

En het rinkelen van goudgeld, het ritselen van bankpapier bewees Raffles, dat hij onmogelijk een beter oogenblik had kunnen uitkiezen om zijn nachtelijk bezoek hier af te leggen.

„Zet je schouders maar eens even tegen dat paneel, Henderson!” fluisterde hij den reus toe.

Henderson nam een klein aanloopje, drukte even zijn geweldige schouders tegen het deurpaneel en krakend vlogen de dunne planken uit de deurlijst.

Op hetzelfde oogenblik stak Raffles zijn revolver door de opening en bevelend klonk zijn stem :

„Handen op!”

Terwijl hij de doodelijk verschrikte bandieten, die om een tafel gezeten waren, met zijn wapen in bedwang hield, opende Brand de deur, door zijn hand door de opening te steken en den sleutel om te draaien.

Daarop traden de drie mannen binnen.

Met van woede vertrokken, bleke gezichten zaten drie mannen met opgeheven handen om de tafel en in het middendaar van lag een groote stapel goudgeld, juweelen en bankbiljetten.

Raffles wendde zich tot Elise, die met over elkaar geslagen armen hem aanstaarde met oogen, die thans alles behalve op die van een onnoozel wicht geleken en zeide :

„Pardon, meisjelief, mijn verzoek gold ook u! Steek je lieve handjes maar eens omhoog — ik vertrouw je voor geen dollarcent! Je bent wel een handig kameniertje maar — een even handige dievegge!”

„Potter!” sprak het jonge meisje met opeengeklemden tanden en een blik van fellen haat trof den gemaskerde.

„De naam doet er niet toe, jonge dame!” kwam Raffles spottend. „Noem mij zooals gij wilt.”

Hierop wendde hij zich tot Henderson en zeide :

„Bindt die schurken eens!”

Aanstands ging Henderson aan het werk, niet zeer zachtzinnig, en hij bond twee van de kerels met de ruggen aan elkaar vast, alsof het spieringen waren, waarop hij het waardige drietal niet bepaald met voorzichtigheid in een hoek van het vertrek neerwierp.

Met oogen, die brandden van wraakzucht, had het jonge meisje het moeten aanzien, hoe Raffles met nonchalant gebaar alles wat er op tafel lag, in het wijdgeopende valies streek, hetwelk Brand geopend onder den rand hield.

Toen barstte zij met een gillend gelach uit :

„Ellendeling! Je was dus een bedrieger! Maar lach niet te vroeg! Je eigen geld en je juweelen — meer dan honderdduizend dollar, zijn al in veiligheid gebracht! Haha — dat dacht je niet, is het wel?”

„Pardon, Miss, ik heb den kerel op zijn motor zien wegrijden!” antwoordde Raffles koeltjes, „en ik heb hem kalm zijn gang laten gaan, ofschoon ik hem gemakkelijk van zijn rijwiel had kunnen schieten, omdat de goede man voor een waarde van hoogstens twintig dollars bij zich had! Want hoezeer het mij voor u ook leed doet, Miss — de juweelen waren van glas, de gouden broches van koper, de bankbiljetten zijn waardeloos en de paarlen kunt gij bij iederen handelaar in feestartikelen voor een dollar het ons koopen.”

Dit was te veel voor het meisje met de madonnaoogen, als een razende kat vloog zij op Raffles toe en in haar rechterhand glinsterde een spitse dolk.

Maar voor zij kon toestooten, had Raffles haar reeds bij den pols gegrepen, in zijn ijzeren vuist ontspanden zich haar vingers en de dolk viel op den grond.

„Geen dramatische uitbarstingen, wat ik u bidden mag, Miss!” zeide Raffles koeltjes. „Gij hebt er volstrekt geen reden toe — ik laat u vrij! Ik wil je een kans geven om jezelf te redden — omdat je nog half een kind bent.

Maar maak geen misbruik van mijn toegeeflijkheid — een tweede maal zou ik waarschijnlijk minder consideratie gebruiken! Maak spoedig dat gij wekomt — en tracht iets beters van uw leven te maken! Wat die drie bandieten betreft — ik zal even van uw telefoongebruik maken en de politie opbellen. Denk er echter om, dat wij het huis in het oog zullen houden, totdat wij de politie zien voorrijden en doe maar geen poging uw volgelingen te bevrijden, want dat zou u toch niet gelukken. Gij hebt

met een sterke tegenpartij te doen — sterker, dan gij nu nog kunt vermoeden! En wees nu zoo goed, Miss, dit huis zoo spoedig mogelijk te verlaten — mijn groote vriend hier zal u wel uitgeleide doen! En hij zal u dan gezelschap blijven houden, totdat wij zelf buitenshuis zijn — want gij mocht zelf eens lust gevoelen de politie te waarschuwen. Het is mij inderdaad een genoegen geweest, Miss, kennis met u te hebben mogen maken — gij zijt wezenlijk heel belangwekkend!”

De volgende aflevering bevat :

Op den Drempel der Eeuwigheid

**VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ,
GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!**

Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is 224 pagina's groot, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, gebonden in stevige linnen band geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

95 cent

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

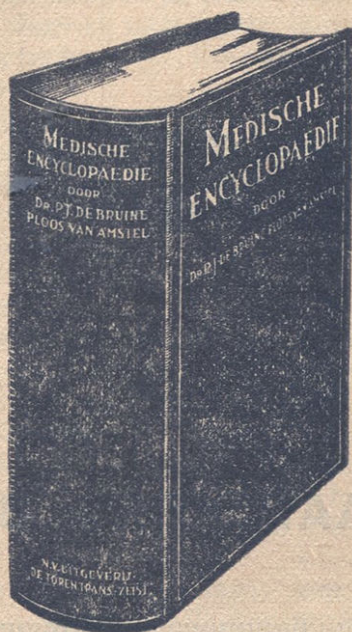
2e DRUK De vele aanvragen maakten in korten tijd noodig een 2e DRUK

Medische Encyclopaedie

voor gezin en verpleging, samengesteld door

Dr. P. J. DE BRUÏNE PLOOS VAN AMSTEL, Arts te Amsterdam

ruim 500 pagina's in kloeke duidelijke letter op stevig papier, 8 fraaie gekleurde platen, benevens een aantal zwarte op kunstdrukpapier.

Formaat van het werk 25 x 17 c.M.

Compleet, gebonden in prachtband, slechts fl. 4.50.

Ieder die iets weten wil over bloedarmoede - bloeddruk - blaascatarrr - kleurenblindheid - angina - maagkramp - kanker - kinkhoest - reumatiek - spataderen - suikerziekte - slape-loosheid - zwangerschap - zenuwziekte - schurft - spit - tuberculose, of wat dan ook, kan nu gemakkelijk inlichtingen krijgen. Deze

Medische Encyclopaedie

voor ieder gezin bevat ruim 2000 onderwerpen, beschrijft alle ziekten en de nieuwste geneesmethoden. Naar de allerlaatste gegevens is dit werk geheel nieuw opgebouwd en gemakkelijk leesbaar geschreven door den bekenden Amsterdamschen huisarts

Dr. P. J. de Bruïne Ploos van Amstel

Prachtige moderne platen, waaraan bekende professoren hun medewerking verleenden, uitgevoerd in veelkleurendruk op kunstdrukpapier, illustreeren het werk.

Het geheel is voortreffelijk gedrukt op uitmuntend houtvrij papier, ruim 500 pag.

In normale tijden zou zulk een werk minstens hebben

gekost fl. 15.— NU slechts fl. 4.50.

Het prachtwerk wordt franco huis geleverd na ontvangst van onderstaand bestelbiljet.

Desgewenscht de betaling te voldoen in vier maandelijksche termijnen: de eerste à fl. 1.50 en de drie volgende à fl. 1.—.

Verkrijgbaar bij N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL LEIDSCHEGR. 72, AMSTERDAM (C.)

Postrekening 60092. Telefoon 31791.

Bestelbiljet.

Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen van **N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Leidschegr. 72, Amsterdam C. Postrekening 60092, Tel. 31791**

Ex. Medische Encyclopaedie

In linnen prachtband compleet **fl. 4.50**, en wenscht dit bedrag te betalen à contant/in 4 maandelijksche termijnen: de eerste à fl. 1.50 (wordt heden verzonden) en de drie volgende à fl. 1.— *

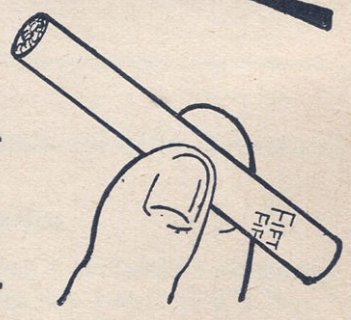
Naam

Woonplaats

* S.v.p. doorhalen welke wijze niet wordt gewenscht.

R.B.K.

*"Speciaal en wetenschappelijk
geproduceerd om bescherming
van de keel te
waarborgen!"*

Leest onderstaande, geheel
spontaan geschreven brief van
een enthousiasten Fifty-Fifty
rooker, waarvan het origineel
ten onzent ter inzage is en
waarvoor niets werd betaald.

Amsterdam, 27 Februari 1934.

Fa. Goodwin & Co.,
P. B. 2, Amsterdam.

Mijne Heeren,

Toen ik voor eenigen tijd Uw annonce in de krant las betr. Fifty-Fifty
sigaretten die U „Fluweel voor de Keel” noemde, heb ik eens een pakje gekocht.
Ik had n.l. reeds sinds langen tijd op dokters advies zeer veel minder moeten
rooken dan ik gewend was, daar ik dikwijls last van mijn keel had, doch het
verlangen naar een extra rookertje en de geruststellende zinsnede in uw adver-
tentie deden mij het besluit nemen Uwe sigaretten eens te probeeren.

Ik voel mij nu eigenlijk verplicht U even te zeggen, dat ik thans weer
evenveel kan rooken als vroeger, en hiervan, dank zij Uw heerlijk koele en zuivere
Fifty-Fifty's geenerlei nadeligen invloed meer kan constateeren.

Ik dank U daarom ten zeerste, dat U mij in staat gesteld hebt weder
ten volle van het genot, dat rooken geeft, te kunnen profiteeren en teeken met
alle hoogachting

Uw dw.

(w.g.) R. v. H., Amsterdam.

FIFTY = FIFTY AMERICAN CIGARETTES
„Fluweel voor de keel”

